

ВІДТІНКИ РЕАЛЬНОСТЕЙ

***ПОЕЗІЯ
НЕПЕРЕСІЧНИХ ДУШ***

**ЛІТЕРАТУРНА СТУДІЯ
«ЛЮБИСТОК»**

ВІДТІНКИ РЕАЛЬНОСТЕЙ. Поезія непересічних душ:

Збірка творів літературної студії «Любисток». – Вип. V / Уклад.

А.Л. Матчук. – Рівне: РДГУ. – 2012. – 134 с.

Укладач:

Матчук А.Л. кандидат філологічних наук, доцент
РДГУ

Рецензенти:

Нестерук С.М. кандидат філологічних наук, доцент РДГУ;

Хмель В.А. кандидат філологічних наук, доцент РДГУ

Відповідальний за випуск:

Ніколайчук Г.І. професор, декан факультету іноземної
філології РДГУ

Затверджено на засіданні кафедри теорії літератури та
славістики

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2012

Ми любимо слово «ніжносяйне» і «печуче», віршоване і прозове. Любов до нього об'єднала нас у «Любисток» - літературну студію студентів факультету іноземної та української філології РДГУ. Вже п'ять років ми разом вчимося малювати Словом світ, розкривати через Слово душу і думку, вчимося опанувати його влучні силу і зображальні можливості. Багато часу ми проводимо разом, допомагаючи одне одному, щоб іти вперед, щоб через творчість пізнавати себе і життя, його незбагненну строкатість. «Любисток» бачив наші перші кроки і злеті, він навчив нас бути щирими і доброзичливими, дав нам змогу творити власні світи й реалії.

Ми змужніли, і наш «Любисток» розкрив перед нами життєві дороги. Ювілейний випуск нашої збірки називається тепер «Відтінки реальностей, поезія непересічних душ». Бажаю «непересічним душам» творчого польоту на довгі роки.

Керівник студії «Любисток» к.ф.н., доц. Матчук А.Л.

ПАНЬКІВ НАДІЯ

А МЕНІ Б...

А мені б закопитись за обрій, як сон
І блукати у безвісті поміж віків;
Чи розцвів садами мій Вавилон?
Чи отримав чого так палко хотів?..

А мені б загубитись у перших снігах
І туманом розлитись на коси долин.
Коли осінь тихенько зірве мені дах,
Випити небо і вдати захлин...

А мені б врятуватися теплим дощем,
Попрощавшись з пісками далеких пустель,
Позбирати мрії, розбиті ущент,
І в собі віднайти нову акварель.

ВІРНІСТЬ

Ключицю вирвавши у сонця сходу,
Шукала вічність між пальців у імлі.
Не знало моє серце отрути прохолоди,
Хоч на стіні пливли години-кораблі.

Закутавшись в минуле і мовчання,
Шукала істинам простим складних замін,
Ковтала віями гарячі коливання
Між простором і царством із руїн.

В бурхливих водах предвічної посухи
Моє життя пустилось в вільний плав,
І незабутнім став той погляд, запах, руки
Того, хто серце моє з дна дістав.

ЗА МОТИВАМИ КАРТИНИ КУІНДЖІ «НІЧ НА ДНІПРІ»

Розніжене небо, гладке неначе шовк.
Той, хто - по землі, не чує тих, хто - під.
Втомлений Дніпро заснув, чи просто змовк.
Сонце заховалось, щоб змити жирний піт...

Місяць зачепився жовтими зубами
за чистий комір випраних вітрів.
Хмари зігрівають тумани рукавами,
Обрій, наче вогник, – блимнув, догорів.

Стогне в напівтемряві зморщена стерня -
Запліснявілий запах волі у неволі.
Вершник з поля бою пустив свого коня...
Усе згубило солод, не знаючи і солі.

ЧЕРВОНЕ

Дика симетрія привитого простору
Надто абстрактно трактує пейзаж.
Пальці дерев несправжнього розміру,..
Зап'ястя таврує червона гуаш.

Акварель розродилася поза папером,
кричить у потугах, бо справді болить;
Викохує муз прямо в партері,
бідний актор драматично мовчить...

Рамки і течії. Ми завжди приречені
Славити Пекло останньою втечею.

ХМАРОЧОСИ

Обіймай мої квіти-плаття
надто натхненно і жадібно,
як вранці чашку гарячого
із щирим завзяттям
незрячого,
бачити вітер у шторах,
ніби в заторах,
чи як сніг вибиває вікно.
Позбирай хвилини з підлоги,
залишиться зайва струна,
щоб ранок гамму зіграв.
Клич на допомогу
того, хто обіймав
подушки, що знають моє волосся,
і які ми будували хмарочоси
з тендітного до крику почуття..

І ЗНОВ ТЕБЕ НЕМАЄ

І знов Тебе немає, я сама
Шукаю сонця поміж пишних вальсів;
Хоча бузком цвіте нова весна,
Я відчуваю кригу кінчиками пальців..

І знов Тебе немає, Ти пішов,
Не попрощавшись навіть ледве словом.
Порізав мрії, наче білий шовк...
Я залишаюсь наодинці з Богом.

І знов Тебе немає, знову злива
На ринвах свою пісню виграє.
Тебе немає тут... Та я щаслива,
Що Ти узагалі на світі є.

ОСОБИСТО В МЕНЕ

Особисто в мене вечірня печаль.
Особисто в мене порвалися струни.
Душі молодой небесну гризайль
Міняю на давні, магичні руни.

У футарка могучі страшні голоси,
Різьблені жовтими пальцями майстра..
Зосталось лише на вівар принести
Білу лілею й скривавлену айстру.

Свічка горить, руни розкинуто...
Тремтить і чекає на вирок душа.
Я хочу дізнатись - чи НЕ буду покинута,
Чи стану колись для тебе чужа?..

ПОВІНЬ

Вранішній дощ, ненависна кава,
Кисла абстракція тіні і жестів...
Повінь тягне в далеку заплаву,
Повінь вмиває залишки честі.

Крига із пальців сходить струмками...
Дай мені влитися сріблом в ріку.
Сили природи тут, поміж нами, -
Сонцем й весною мене полікуй!

Тільки опісля на два не діли;
Юного серця не рань же нічим!
Бідне воно скуштувало смоли...
Янголом будь, чи щезни, як дим.

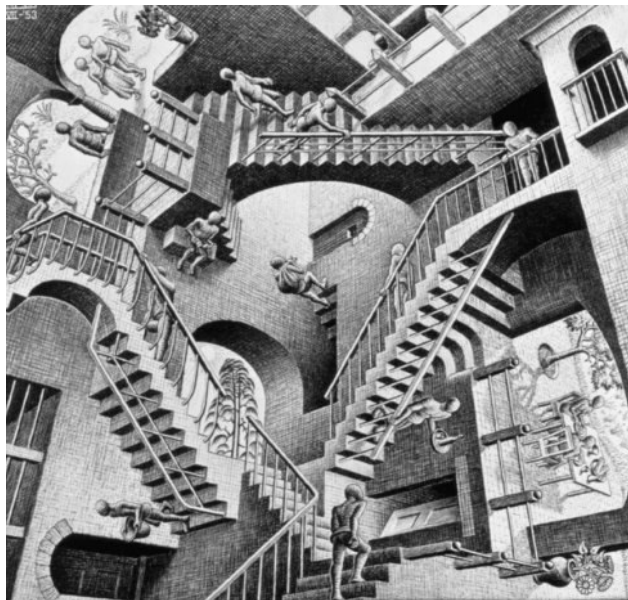
ТИ НІЧОГО НЕ МУСИШ КРІМ

І волосся під третій кран –
Воно втомлене і хоче пити.
Губи сині, як новий Коран,
І тремтять, ніби перша молитва.

Змити б гріх цих проклятих лез,
Як тоді коли змила грим.
Я ніколи не зможу без...
Ти нічого не мусиш, крім...

ОПЛАЧКО МАРК

***

Заборона на крок вперед,
Заборона на крок убік,
Ледь не ріже шию багнет,
І секунд втрачається лік.

Я не можу сказати зайве,
Чи чоловік я чи ідіот,
Та і серце б'ється майво*,
Ледь хапає повітря рот.

Я дивлюся в обличчя мрії,
Коли та направляє рушницю.
Чи ж я не, Боже, волюю,
Розглядаючи очі вбивці?

Та й ось діра у мені
І істина душу шкребе:
Або ти підведеш до стіни,
Або мрія приставить тебе.

*рідко

***

Ну убей же жизнь во мне,
Задыхаюсь от трепета мыслей,
От салютов, гремящих из вне,
От неправильно пишущих кистей!

Всё же не так! Все „для себя“!
Вот зажали в тугую рубашку
И сказали они, как обычно, грубя,
Что со всеми пойду я – в упряжку!

Замотали те головы белым бинтом,
Чтобы волосы вросли в корни,
И те, опускаясь под землю кротом,
Разрывают бетонные горны.

Я не могу изменить наставлений –
Мои мысли разжигают очаг,
Мир сошел со своих креплений
И покатился в овраг.

***

Твоя жертва нічого не змінить...
Розуміння не передане іншим
Видається лиш награно лишнім,
Коли оком тебе люди мітять.

Ти є земля, тобі дали насіння,
Ти зрозумів, інші – ще ні.
Система пише жарту в стіні,
Голова піддається тлінню.

Прокладено кубиком Рубика
Жовто-синє гірке розмаїття,
Розгортаю квітнєве суцвіття.
Де покоління без суржику?

***

Не будуй.
Будинки зі скла.
Не пригощай.
Себе.
Ласощами чужими.
Кут заломлення.
Все одно.
Існує.

І. Як імла.
Цукор.
Зникає.
З крові.
Умовна безумовність.
Спантеличує розум.
Готелі з льоду.
Зігрівають
Теплом.
Усе возвеличує
Душевна
Загроза.
Що ти.
Йдеш. На дно.
на дно... на дно...
на дно....

***

Підійди до мене моя батарея,
На твою я погляну фарбу.
Ти не достойна співу Орфея,
Ти лиш полегшуєш карму.

Підійди ж до мене моя кохана,
Обійми руками ніжно.

Це вже є реальність бажана?
Батарею ж мати престижно!

Цілувати тебе приємно,
Зігривають мене твої труби,
Я торкаюсь до тебе конкретно,
Я люблю твої звивини, люба!

До останнього будь мені вірна,
Бо між нами велика любов!..
Ти просто сучка манірна
І плююся я фарбою знов...

***

Ось – замок.
Викидаю ключ.
Стіни. До стелі.
Підлога. До стін.
Камін відсутний.
Навіщо?
Вічні соплі.
Та крісло.
Обдерте.
Не забути.

Не варте.
Не стерти...
Кварта. Чаю.
Молоко з медом.
Не дійшли.
До пледу.
Руки.
Обігрів через.
Дихання.
Холодно.
– А я.
Дихаю? –
Глюки...
Стукіт пальців.
По бильцю.
Відчуваю.
Що місця.
Занадто.... Багато.
Постукай.
Я відчиню.
Хоч би й.
Зубами...

***

Самотність.
Їж мене.
Бери мене. Усього.
Я твій...
Ти шию. Брий.
Гострющим лезом.
Й легенько.
Поріж.
Я знаю. Це.
Твій ніж.
Пускає. Кров.
У душу...
Ти надкуси.
Мене.
Й шматочок.
За шматочком.
Поглинай.
Не знаючи.
Нахабства.
І дитячої.
Незгоди –
Все з етикетом.
Пафосно. І млосно.
Ти поїдай усього.

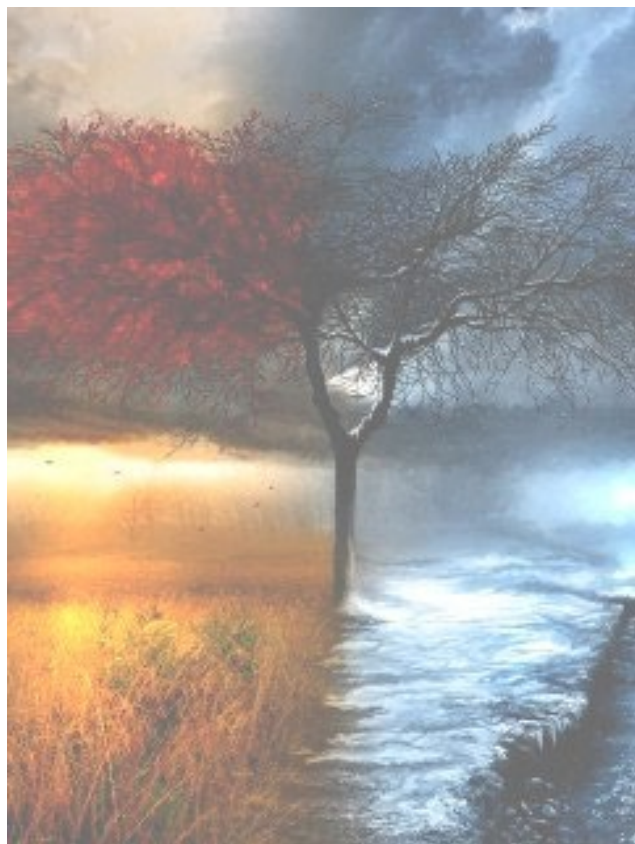
Не спинятиму...
Усе на „так”.
„Отой гонак.
У темряві синій.
Забира сили.
Останні сили...”*
Все просто. Знак.
Що ти зі мною...
Та й я вже.
Дихаю тобою...

* рядки з пісні ТНМК „Зачекай”

***

Граємо в ігри...
Так солодко. Й гидко.
Знати.
Де ставиться. Кома.
Де „у”*.
Підморгування.
Погляд.
„Аби вже злетіти...”.
Приємні нюанси.
У танці...
І де ставиться.
Крапка.

* ігрик

CAC AJLJA

***

Зворотній відлік,
Плинність мрій.
Не кань у Лету,
Чуєш, стій!
Ти рідний тут,
А там чужий.
Тебе там вб'ють,
То будь живий!
В тобі надія
Й пульсу стук.
Палка стихія,
Ніжність рук.
В душі тепло
В очах печаль
Ні, це не зло
До себе жаль!
Такий, як всі,
На тлі буття,
А чутно з вуст
Лиш каяття.
Коліна бить
Не варто, жаль.
Бо час кипить,
За ним – печаль.

Цінуй життя,
Посій добро,
Хвилюй серця.
Кипить хай кров!

***

Не близько і не солодко, не просто,
Не гаряче, не байдуже, не так,
Не тут, не ти і не безлюдний острів,
Не сльози, не печаль, не ті міста.

Не трепетно, не любляче, не палко,
Не руки, не обійми, не уста,
Не рута, не ромашки, не фіалки,
Не ти, не ми, не я і не життя.

***

Не випадково зустрічаються серця,
І ліній двох перетин на долоні.
Можливо, воля це небес Творця,
Коли від пульсу шаленіють скроні.
Тоді і погляд вже не вміє сірим бути,
Коли вустами доторкаються шовково.
З душі шматками почуття не рвуть,
І зустрічаються серця не випадково.

***

Очей неонових мінлива сталь,
Світанку ніжності не зможе заморозить.
Ти не подумавши пішов, а жаль.
Мій відчай спогади не в силі заморозить.
Тату на серці стерлося давно,
Лиш обриси із попелу тьмяніють.
Не рожевіло заходом воно,
На нім примар відбитки мліють.
Тінь зради носить лавровий вінок,
Ховає підлі наміри в кишені.
Рахує відлік рівно з кроку в крок,
Щоб задушить надій шматки у жмені.

***

Прости... Не удержала, не змогла...
В квартире сыро и уныло стало.
Не греет ни камин, ни одеяло,
Осталась кошка лишь какой была.
Холодный кофе дремлет на столе,
И свечка наклонилась, умирая,
В окошке свет последнего трамвая,
Биенье сердца стало на нуле.
Часы немые тикают слегка,

Мурлыканье тоску уносит.
Такая глупая, седая осень.
Мне без тебя никак... Тоска...

***

Стоять не трудно,
Упасть – подняться.
Холодным утром
На чай ругаться.
Тоска не дремлет,
А будит старость.
Швыряет в дебри,
И в боль, усталость.
Молиться трижды,
Гадать на кофе.
Все мысли чужды,
Вся жизнь лишь в слове.
Дышать на окна,
И падать на пол.
Всегда все поздно,
Столетия на кол.

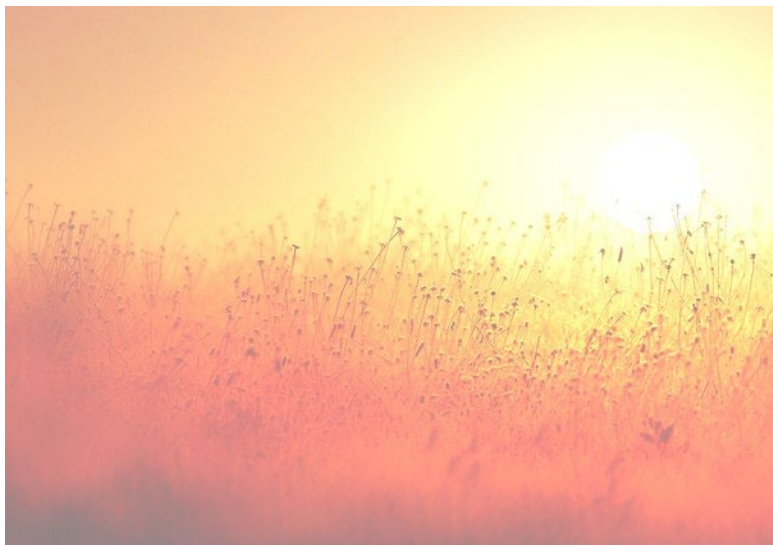
***

Ти заховав мене у тихих снах
І не молився, щоб була щаслива.
Просіяли від почуттів ми прах,
Хоча любов у нас була красива.
Ми в вулиці волошки заплели,
Засипали пелюстками дороги.
Ніколи ще так маки не цвіли –
Подарували раю в світ ми трохи.
З кохання ми зліпили небосхил,
І викохали сонце з насолоди.
У пристрастей нектар потрапили без крил,
А втратили усе в образ німих негоді.

***

Такі як ви, не жнуть добро з ланів надії,
У вас на серці терни попелом цвітуть.
Ви гнів назавжди взявши за свою стихію,
Лиш лити вмієте на душі інших ртуть.

Такі як ви, не дивляться у вічі іншим,
Бо в сірім погляді вирує бідна темнотінь.
Думок потворність – це ще не найгірше,
Що криється поміж душевних німих стін.

Такі як ви, не п'ють із джерела добра й любові,
Бо напуває вас потік бездушних мас.
Не орхідей краса на вашій совісті – а крові,
Пекучих слів й образ сліпих прикрас.

ШЕВЧЕНКО ТЕТЯНА

MEMENTO MORI, MEMENTO MORI, MEMENTO MORI!

Memento mori, memento mori, memento mori!
Майбутнє – морок? Можливо, море. Мінерво! Мойри!
Міфічна мода, містична мряка. Між моветоном –
Молитва, магма, мої мусони, міф, маскарони.
Мінлива маска музичних марок, модифікацій,
Моїх мутацій, містерій міста між медитацій.
Марнуй моральність. Маєш месю, мов менестреля,
Мокре Монако, місяцестальність, мигдаль, моделі.
Маніфестацій, маса матерій, мов, монополій,
Мокрого мулу, машин, мерзлоти, муки, магнолій.
Memento mori – мудра молитва, математична.
Моє майбутнє – мус, мармеладка, майже магічне.

11.02.2012 рік

ВИН

Я так довго на тебе чекала у сірому місті.
А навколо туман і дороги туманно-імлісті.
Зимно так у душі. Чи зігрієш своїми словами?
Цілуватимеш ніжно ти поглядами і вустами?
Ким же був? І навіщо ховаєш зятято минуле?
На асфальт почуття нерозквітле штовхнули.
Я вдивляюся в очі твої незбагненно-безмежні,
Подорожні, відважні, тривожні і навіть бентежні.

Прокидається смуток, розбурхує несамовитість.
Безголосість між нами, відкритість-закритість.
Ти із марева вийшов і зітканий ніби туманом.
Станеш всесвітом, скелею, міццю, моїм океаном?

27.01.2012 рік

ПАПЕРОВИЙ МІСЯЦЬ...

Паперовий місяць
Силу гравітацій
Оминув майстерно і завис у небі.
Лимонадом тішусь,
Рухами у танці,
Крапкою чорнила вигляду амеби.
Сполотніла жінка
У чужих обіймах
Пригадала зранку свій домашній чай.
Я свідомість вимкну!
Не така вже й сильна...
Хочеш серця частку – власне віддавай!
Чорно-біла дама
Левітує вміло,
Грає на два фронти, дуриє королів.
Чорними вустами
Пестить біле тіло,

Мов Сирена вабить сотні кораблів.
Засторога поруч –
Відвертаєш розум,
Наче міль на світло, лань на водопій.
На терпіння обруч!
Витримка не в змозі
Пронести до завтра почуттів застій.

10.03.2012 рік

СУМІШ ІЗ КИСНЮ І ВОДНЮ

Розливається на небі червоне світло від сходу
і скрізь багряніє.
А мені обіцяла мама купити ведмедика.
Час неблаганний.
Ти заплющуєш очі. Навіщо? На вулиці швидко темніє.
І вуста вже шепочуть. Зронилася вдалеч таємна осанна.
Тим зібраним мертвим листям вимощуєш землю
на теплу зимівлю.
Годинник б'ється, прорізує простір уламками
сіро-рудими.
Серце тріпоче, зацьковане страхом, відчутним за милю.
Мамо, так хочу зустріти його із потоками
в жилах Гольфстріму.
Знову на щепки розбився мій пліт,

що наткнувся на чорне каміння.
Боляче вразила звістка про зникнення затишку,
світла в безодню.
Миттю відсічує думку, відрубуює спогади
вбивче і кляте прозріння.
Знову свідомість пульсує, підводить і створює
суміш із кисню і водню.

28.12.2011 рік

ХОЛОДНИЙ ВІТЕР

Холодний вітер гнав її безжально,
На вухо шепотів потоки слів,
Принижував самотністю фатально,
Неначе безупинно лив і лив.
Стікало небо в ринви заржавілі,
По склу нервово краплі проповзли,
Яскраве потопало в сірій цвілі,
Примножувало знову сотні злив.
Яка печаль вуста їй закувала?
Приховує образу, біль чи гнів?
Від кого в цю грозу вона тікала?
Від себе? Від любові? Ворогів?
Кому чого тепер не доказала?
Не варто довіряти самоті.

Вона тебе давно пограбувала,
Вона розбила спогади святі.
Поглинути цілком цей дощ не може,
Бо він – не море, ти – не корабель.
Напевно, показати допоможе –
Крім сірої, є інша акварель.

03.12.2011 рік

ТАНЕ ТРОЯНДОВО

Тане трояндово в хмарах цей захід занедбаний,
Небо посіяне-зоране-сплутане-сповнене нетрями.
Квітне довкола чебрець, матіола, меліса із м'ятою.
Стомлена мрія приречена тихо блукати розп'ятою.
Вдосвіта встану. Для кого сніданок укотре готується?
Ще один день на дрібниці безглузді марнується.
Кимось ціловані з пам'яті витру-розмию я спогади.
Як же забути твої згубно-пристрасні, лев'ячі погляди?

08.01.2012 рік

ІНКОЛИ

Ще трохи, геть трішки, й годинник проб'є
Увесь часопростір наскрізним воланням.
Згубилося в стінах прохання моє
Чеканням, мовчанням і самопізнанням.

Шукаю для мозку газоконденсат,
Думки дистилую, для того й „Бар’єри”.
Так... *tempus omnia revelat*.
На кожному кроці одні пікінери.

Розмінними долями служить нам час,
Просити пробачення можна щоденно.
Чекає на другого твій падеграс.
Чи знаєш майбутнє своє достеменно?
Хоч інколи смуток у серце повзе,
Будує свої ефемерні тенета,
Я просто скуштую грильяз чи бізе
І пісню послухаю Джареда Лето.

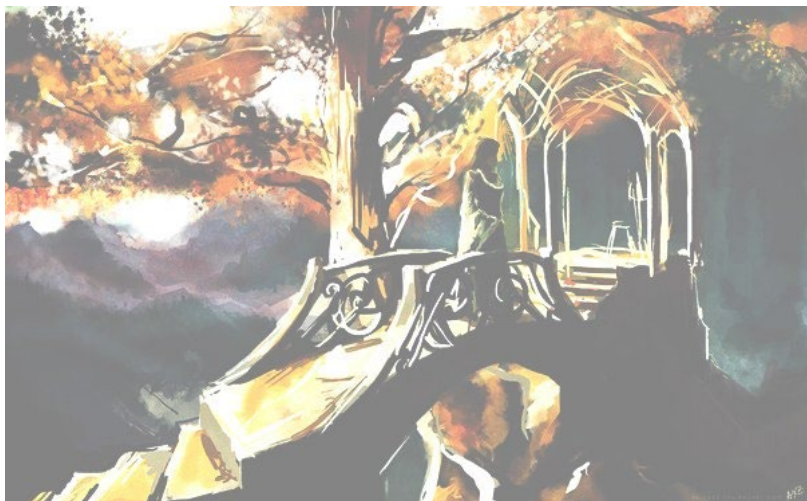
02.03.2012 рік

СВІТЛО, ЯКОГО ШУКАЛА

Світло, якого шукала крізь хмари перисті,
Стежку думок загубило в твоїм падолисті.
Дивне тремтіння сполохує кожну клітину,
Наче роздмухує в тілі спекотну жарину.
Ти є мій Муз персональний, соната, натхнення,
Втеча від смутку, плачу, суєти повсякдення.
В жилах звучання Вівальді, Кореллі, Шопена.
Ти прочитаєш мені „До Клімени” Верлена.
Робиш щасливою, знову живою, жагою,

Мов мельхіорових клапанів зблиски гобою.
Маниш, притягуєш, крила розкішні даруєш,
Душу загоюєш, зцілюєш і реставруєш.

18.02.2012 рік

КОВАЛЬЧУК КІРІЛ

А НЕБО СЕГОДНЯ СЕДОЕ

А небо сегодня седое,
Трава под ногами желтеет.
Плывет пред глазами бывшее,
И солнышко больше не греет.

Я ни о чем не жалею,
Хотя и немножечко грустно.
Я сильный! Я всех одолею!
К чему же на сердце так пусто?

Приятная тяжесть в ладони.
Мой меч. Он меня не покинет.
Так и должно быть. Я воин!
Я тот, кто в сражении сгинет.

Противники черной стеною
Стоят, и в руках ятаганы.
Я всех заберу вас с собою
В холодное царство Мораны.

А Смерть за моею спиною –
На плечи прохладные руки.
Я страх от Нее свой не скрою
Я буду испытывать муки.

Нет! Подожди, дорогая...
Позволь станцевать напоследок.

Нарциссы к груди прижимая
Дай шанс! Я достаточно крепок.

Запляшет клинок, как впервые.
Я сталь обагрю алым соком.
Как в те времена молодые,
Дерусь беспощадно, жестоко.

Сражаюсь, не чувствуя боли,
Хоть меч тяжелее порхает.
Возможно, я смерти достоин,
И жизнь все слабее мерцает.

Я слышу мелодию флейты,
Ту песню счастливого детства.
И скоро холодные ветры
Замедлят биение сердца.

Смерть, подожди! Дай мне время,
Я всех заберу их с собою.
Усталости тяжкое бремя
Накатит холодной волною.

Как жаль, что никто не увидел
Мою величайшую битву.
Конец свой давно уже предвидел,
В сражении, как воин, погибну.

Прохладные руки на плечи...
Нет! Подожди хоть немного!
Еще не хочу с тобой встречи,
Но выхода нету другого.

Вновь флейта запела прекрасно,
И черная кровь из-под пальцев.
О, Смерть, поспешила напрасно,
Я больше забрал бы мерзавцев.

Я смог бы! Я знаю... Я...

АМУР

Сержант Джонатан Сойер задумчиво рассматривал себя в большое настенное зеркало. Широкоплечий атлетический торс был втиснут в узкую зеленую курточку. Поверх этого – разгрузочный жилет с множеством карманов. Довершали картину военные штаны и армейские ботинки на толстой подошве.

На низком столике кучей смертоносного железа разместилось оружие. Снайперская винтовка М24 американского производства. «Пустынный орёл» – гордо поблескивающий никелировкой в тусклом свете ламп, огромный армейский тесак уже был закреплен на поясе. Пистолет с дополнительной обоймой отправился в заплечную кобуру. Затем Джон забросил винтовку за спину и потуже затянул ремешок.

Тут в конце бесконечного, как сама вечность, коридора зажглась зеленая лампочка. Звук сирены резко ударил по слуховым рецепторам. Сержант пошел на очередное задание.

Джонатан удобно разместился на крыше супермаркета.
– Куда же меня забросило на этот раз? – пробормотал сержант, оглядываясь по сторонам. Украина. Ровно.

Эти названия мало что ему говорили. Да и разницы, в принципе, никакой. Цепкий взгляд бывшего рейнджера Армии США, вооруженный оптическим прицелом, внимательно рассматривал толпу, суетящуюся внизу. Вот и цель. Совсем как на фото. Молодой парень стоял у стены, увлеченно высматривая кого-то в толпе людей, спешащих по своим делам. С лица прицел переместился на сердце. Приклад легонько толкнул в плечо, и винтовка выплюнула пулю. Парень слегка пошатнулся и шумно вдохнул воздух.

Суровое лицо вояки смягчилось, а маленькие белые крылышки за спиной радостно затрепетали. Служить Амуром сержанту нравилось больше, чем рейнджером US Army. Теперь пули не вышибали мозги и отрывали конечности, а дарили любовь.

Амур почувствовал легкую неудовлетворенность и всадил в цель еще четыре пули. Затем поднялся во весь свой немалый рост, отбросил винтовку в сторону и достал пистолет.

– Дарить любовь, так в полной мере, – с улыбкой произнес он и шагнул с крыши.

Маленькие крылья едва удерживали 170 килограмм отваги и доброты в воздухе. Сержант медленно снижался, не забывая хрипло орать на трех языках и расстреливать парня из „Пустынного орла“. Затвор тихо щелкнул, сообщая о том, что патронов больше нет. Но Джон уже приземлился за спиной у цели.

С криком „хасталависта, бэйби“ он несколько раз всадил в спину парню нож с лезвием нежно-розового цвета.

Из толпы показалась девушка. Радостно улыбнувшись, она помахала рукой цели, и парень с улыбкой помахал в ответ.

– Цель номер 2. Опять увлекся, – буркнул сержант.

Девушка приближалась. Молниеносным движением Джон вытащил запасную обойму ...и тихо выругался. Вместо ярко красных зарядов любви (коих он всадил в парня аж целых 12 штук), или хотя бы розовых зарядов, начиненных половым влечением, здесь было семь желтых патронов дружбы и привязанности. „Опять на складе все перепутали, а я дурак, не проверил“.

Лицо Ангела Любви помрачнело. Он будет любить ее без ума, а она – считать его другом. Плохой расклад.

– Прости парень, – шепнул Джон, положив тяжелую ладонь на плечо цели номер 1, – я исправлю свою ошибку, клянусь. После этих слов он расстрелял обойму в приближающуюся девушку.

Иногда бывает так. Амур может перепутать обоймы из-за невнимательности или по злему умыслу. Но верьте, он исправит свою ошибку рано или поздно. И вы найдете Своего человека =)

АНГЕЛ ХРАНИТЕЛЬ

Гэбриэль был ангелом-хранителем третьего ранга. То есть совсем еще молодым и неопытным бойцом небесного воинства. Как и любой ангел, он не помнил своей человеческой жизни. Знал он лишь то, что погиб относительно недавно и умер достойно. Иначе оказался бы не на Небесах, а в конкурирующей организации. Перевод в легион хранителей был приятной, но все же неожиданностью. Чем-то он приглянулся начальству.

Поэтому, стоя в приемной роддома рядом с отцом своего подопечного, бессмертный ангел нервничал не меньше будущего счастливого папаши. Но вот – свершилось. Малыш появился на свет, детский крик разорвал тишину. Могучая фигура медсестры показалась в узком тускло освещенном коридоре приемного отделения.

— У вас мальчик, – произнесла она, демонстрируя в улыбке несколько золотых зубов. Ноги мужчины подкосились, и он почти упал на узкую лавочку у стены. Гэбриэль не знал, могут ли ангелы терять сознание, но был близок к тому, чтобы проверить это. Вот и появился на свет ребенок. Его первый подопечный. Ангел перенесся к новорожденному. Он не представлял, что обычно делают в таких случаях. Просто посмотрел на маленького человечка, укутанного в одеяло, и улыбнулся.

Малыш рос добрым и сообразительным. Ангел не отходил от него ни на шаг, поддерживая, прикрывая от беды могучими

белыми крыльями. Первый день в детском саду. Первый класс. Его малыш вырослел, ангел же не менялся. Первая пятерка, первая драка, первый поцелуй. Гэбриэль был рядом. Он испытывал гордость.

Потом его малыш начал читать книги по оккультизму. Плохие книги. Но и тогда ангел не оставил его. Только взял человека за плечи и слегка подтолкнул в другую сторону. Порой ему казалось, что подопечный догадывается о присутствии кого-то рядом, порой же он смеялся сам над собой за такие мысли.

Однажды они шли по городу – Гэбриэль и его малыш. Светило яркое солнышко, туч на небе почти не было. Толпы народу в пестрых одеждах и солнцезащитных очках. Лето. Потом ангел заметил ее. Навстречу им шла девочка. Волосы цвета вороного крыла, пронзительный взгляд синих глаз, легкая танцующая походка. Рядом с ней парила ее хранительница. В белых ангельских одеждах, с непривычно короткой стрижкой, под мальчика, с ярким, как лампочка, нимбом.

Хранительница поймала взгляд Гэбриэля, подмигнула ему, а затем... толкнула свою подопечную в спину. Девочка споткнулась и полетела вперед. С какой-то странной смесью удивления и гордости ангел заметил, что его малыш успел подхватить девушку и уберечь ее от падения. Их взгляды встретились.

Хранительница рассмеялась и как-то совсем не по-ангельски ударила Гэбриэля в плечо.

— Ну как я их? Не ожидал? Меня, кстати, зовут Алиа.

— Гэбриэль, – только и смог произнести обалдевший ангел, пожимая протянутую для знакомства руку.

— Очень приятно, – она снова звонко рассмеялась, – думаю из твоего клиента и моей девочки получится неплохая пара. Как тебе эта идея?

Широкоплечий, с пудовыми кулаками Гэб вдруг почувствовал себя маленьким и беззащитным перед этой девчонкой. Он лишь пожал плечами и промычал нечто невразумительное.

— Первое задание? – будто бы прочитала его мысли Алиа, – Это с каждым бывает. Не нервничай и доверься мне. Я Хранитель Первого Ранга. Буду присматривать за вами. Ну, не скучай.

И схватив за руку черноволосую девочку она унеслась куда-то.

Ночь выдалась теплой и звездной. Гэбриэль сидел на крыше рядом со своим „клиентом”. Это модное словечко он перенял от Алии. Девушка оказалась опытной Хранительницей и здорово помогала молодому ангелу.

— Кто ты? – вдруг произнес парень, и ангел удивленно оглянулся. Кроме них на крыше пятиэтажного дома никого не было.

— Я не вижу, но чувствую тебя, – продолжил человек, и ангел понял: плохие книги надо было отбирать гораздо раньше. – Ты всегда был со мной. Кто ты?

Гэбриэль положил тяжелую ладонь на плечо подопечного. Тихо произнес:

— Не бойся, малыш. Я твой Хранитель, я не причиню тебе зла. Реакция человека удивила молодого Хранителя. Ни истерик, ни страха, ни даже удивления. Парень лишь хмыкнул, криво ухмыльнулся и сказал:

— Ангел значит. Ну что же... спасибо тебе за все.

Так они и остались сидеть на крыше. Плечом к плечу. Человек и ангел.

Шло время. Клиенты Гэба и Алии ставали все ближе друг к другу. Он встречал ее поздно вечером из художественной школы и провожал домой. Она приходила к нему на соревнования по кикбоксингу. Они гуляли вместе по вечерам. А за их спинами бесшумно парили Гэбриэль и Алиа, радуясь обычному человеческому счастью своих детей.

Как-то Гэбриэль с человеком шли по тихой улочке. Было начало осени. Листья на деревьях только начали желтеть. Легкий ветерок играл с длинными золотистыми волосами ангела. Луна освещала дорогу. Он тихо рассказывал своему малышу очередную историю из жизни ангелов. Прямое нарушение правил – да и черт с ними, с правилами.

Дорогу им преградили четверо. Люди, с которыми не было ангелов. Плохие люди. За спиной каждого смеялся и корчил рожи бес.

— Закурить не найдется? – спросил один из них у парня. Тварь за его спиной дергала человека за ниточки, как куклу, и радостно постукивала копытами по асфальту.

Хранитель рассердился. Он понимал, что бежать бесполезно и выход есть только один. Нимб ангела окрасился в цвет раскаленной стали. Он сжал рукоять огромного двуручного меча, материализовавшегося прямо из воздуха. Бесы визгливо заржали. В следующую секунду случились сразу две вещи. Ангел взмахнул клинком, разрубая темную тварь пополам, и малыш вырубил попросившего закурить человека одним ударом. Дальше все происходило, как обычно в таких ситуациях. Три противника бросились на человека, три на ангела. Удары сыпались градом, ангел умело парировал атаки сталью клинка, человек – руками. Гэбриэль стал отступать, человек упал на одно колено, продолжая обороняться. Меч выскользнул из рук, пудовый кулак обрушился на рогатую голову противника. Асфальт принял малыша в свои объятия, но падая, он увлек за собой еще одного.

Черти наступали. Вдруг напор прекратился. Три израненных противника отступили. Три человека убежали, волоча на плечах четвертого. Малыш поднялся, ангел отряхнул с одежды смолу и грязь.

— Ты в порядке? – спросил он, и замолчал. Парень прижимал руку к правой стороне торса, из-под пальцев сочилась кровь.

— Все в норме, справлюсь, – ответил клиент и снова упал на колени. Гэбриэль растерялся. Он прикрыл человека своими крыльями.

— Я справлюсь. Я сильный, – почти прорычал смертный, пытаясь подняться. Ангел удержал его. Минуты тянулись

бесконечно долго. Моросил дождик. Людей вокруг, как назло, не было.

— Я вижу тебя, – вдруг прошептал парень побледневшими губами – а ты крутой... мой личный ангел. По щекам Гэбриэля покатались слезы.

— Эй, Гэб! Как он? – вдруг услышал ангел звонкий голос Алии полный тревоги. Нимб ее переливался красным, желтым и оранжевым, как мигалка машины скорой помощи. Хранительница тащила за руку свою девочку.

— Мы не опоздали? – она толкнула девушку вперед, и та опустилась на колени рядом с человеком. Начала обрабатывать рану. Гэбриэль смотрел на все происходящее расширившимися от удивления глазами. Девочка тем временем положила голову парня к себе на колени. Кровь почти остановилась.

— Скорую уже вызвали, – подмигнула Алия, – не вешай нос, все будет путем.

Если бы кто-нибудь проходил по тихой улочке в тот вечер, он смог бы увидеть весьма интересную картину. Черноволосая девушка, умело оказывающая первую помощь раненному парню, плачущий ангел с громадными мышцами и размахом крыльев, смеющаяся невысокая хранительница с цепким взглядом и нимбом ярким, как лампочка. Но люди не видят ангелов, и эта история навсегда останется тайной, впрочем, как множество других.

ДРАКОН

Меч так тяжел в руках неумелых,
А доспех сильно давит в плечах.
Много героев, как я, недospelых
Отпевали вчера при свечах.

И я, громохвая горою железа,
Так храбро к дракону бегу.
Горячность моя мне не очень полезна
Я монстра убить не смогу.

И я закричу, глядя в страшную морду
Отбросив громоздкий шлем,
– Знаю, ты скушал немало народу,
Но я не желаю проблем.

Сделай, дружище, большую услугу,
Давай я тебя... «победю».
Скажу тебе правду, Зеленый, как другу,
Возможно, слегка удивлю.

Даме своей принесу твое сердце
Кровью измажу доспех.
А сердце твое заверну в полотенце,
Ведь леди не верит в успех.

Дракон посмотрел долгим пристальным взглядом
И морду свою улыбнул.

Затем он склонился со мною рядом
И как-то печально кивнул.

За меч я схватился двумя руками,
Сурово нахмутив бровь.
Я лишь с бандитами дрался годами,
И я ненавижу кровь.

Но меч мой поднялся, затем опустился,
Рукою прикрыл глаза.
Упрямством своим ничего не добился,
Стекла по щеке слеза.

...Лечу я по небу верхом на драконе
Убить пацана не смог.
Сажу на спине его, будто на троне
И звезд надо мной потолок.

Говорим мы с Зеленым на разные темы,
То прозой, то в стихах.
Чешуйчатый друг уничтожил проблемы,
Что рылись в моих мозгах.

Влечу в королевство верхом на драконе
На зависть моим врагам.
Пусть конюх, солдат и старик при короне
К моим припадут ногам.

Но главное – дама слегка улыбнется
Увижу в глазах восторг.
И сердце в груди моей чаще забьется,
А сказке конец...так вот.

МОЙ АНГЕЛ

Мой Ангел. Ты всегда была со мной. Даже в те моменты жизни, когда я направлял ствол револьвера в собственный висок, вдыхая терпкий и пьянящий запах пороха, ты не оставляла меня. Мой Ангел...

„Все будет хорошо”. Слышал я тихий голос, и именно твоя ладонь отводила дремлющую в стволе смерть. „Все будет хорошо”. И я верил тебе.

Мой Ангел... На моих руках было много крови. Но даже, когда тени убитых мною приходили лунными ночами, ты была со мной. Мой Ангел... Я зарывался лицом в твои огненные волосы, и боль отступала.

„Все будет хорошо” повторяла ты. И я вновь верил тебе. И даже сейчас. Когда ливень с остервенением безумца барабанит по крыше убогой бамбуковой халупы, а за тонкими стенами завывают в ночи злые духи... Ты со мной... Мой Ангел. Ты отказалась уйти. „Я не оставлю тебя,” – заявила ты с детским упрямством глядя мне в глаза. И у меня не хватило сил возразить.

И вот мы сидим перед дверным проемом, ведущим в неизвестность. Правой рукой ты сжимаешь свой меч, как будто

он может что-то решить, а левой – мою ладонь. Я слышу твое ровное дыхание и шум дождя за бумажными стенами.

Рядом лежит заряженный револьвер, и десяток патронов смертными приговорами поблескивают в свете луны.

До конца осталось не так уж долго. Твои глаза поблескивают в предвкушении развязки. Ты как всегда веришь в победу.

Спасибо тебе, за то, что ты рядом... Мой Ангел.

СПАСИТЕ НАШИ ДУШИ

Полет был коротким и стремительным. Подошвы ботинок жестко соприкоснулись с поверхностью земли, и я сделал перекат через правое плечо, чтобы погасить скорость. Перед глазами мелькнул уголок розовато-красного неба, с пробивающимися сквозь тучи лучиками солнца.

Сбоку мелькнула какая-то тень. Я рывком поднялся на прямые ноги, но нечто врезалось в меня и повалило наземь. Тонкие и обманчиво слабые руки ухватили за шею. Несколько сильных ударов в корпус не дали эффекта, я обнажил кортик и вонзил его в бок того, кто пытался задушить меня. Ощущение было такое, будто вогнал клинок в бревно гнилого дерева.

— В хризантему! Бей в хризантему, якорь тебе в задницу! – разнесся над землей низкий хрипловатый голос. Гаснущее сознание взорвалось вспышкой ярости. Перед глазами расплывающимся

пятном проявился цветок, будто облитый засохшей кровью. Я рванул кол с пояса и десять дюймов отборной осины вошли в хризантему, а затем и в грудь той, которая носила ее вместо сердца. Я столкнул обмякшее и, начинающее распадаться кусками дерьма, тело мавки. Со злостью пнул труп ногой и огляделся по сторонам.

„Золотой витязь” – наш двухпалубный фрегат оцетинившийся оружием – завис в нескольких ярдах над землей. Бесшабашная команда сыпалась с борта на землю, кувыркалась, делала сальто или просто приземлялась и бежала, вперед, снося на своем пути, немногочисленных жительниц этой степи, которые не имели спины и носили на груди пульсирующую в такт дыханию хризантему.

Мы одна из самых безголовых пиратских команд тонкого мира. Мы приходим в душу человека из книг, из песен, из хороших фильмов и картин. Мы те, кто уничтожает все дерьмо и освобождает душу от оков страха и страданий. И эта степь на самом деле лишь очередная душа, нуждающаяся в помощи.

Громадные колонки, возвышающиеся на палубе, гласили во все стороны:

Хэй, хэй, кто не трус,

Я тому отвечу.

Хэй, хэй, держим курс,

Дьяволу навстречу !!!

Это было подсказкой. Именно эта песня и открыла нам проход в душу человека. Я вырвал кол из полуразложившегося

тела и смахнул с сияющей чистотой тельняшки несколько налипших сухих листьев. Впереди простирался густой лес, и видимо, именно туда сейчас лежал наш путь. Рядом со мной появилась внушительных размеров фигура в брюках клеш на несколько размеров больше чем у меня и кожаном жилете на голое тело. И смуглая кожа и чисто выбритая как, шар для боулинга, голова и широченные руки, охваченные браслетами татуировок, выдавали в Мэрдоке бойца, причем бойца весьма хорошего. Уже в двенадцать лет парень весил около ста пятидесяти килограммов, но несмотря на это оставался быстрым, ловким и выносливым. Единственный порок этого человека – трусость, что, впрочем, редко заставляло его подводить команду.

Не говоря друг другу ни слова, мы неспешно пошли вперед. Душа другого человека – темный лес, при чем не столько в переносном, сколько в прямом смысле слова.

Густые заросли внезапно возникли вокруг нас, охватив своими страшными объятьями. Кроны деревьев переплетались между собой, уродливые скрюченные стволы походили на руки утопленников. Трава и светящиеся в полумраке грибы хорошего настроения также не добавляли. Воняло сыростью склепа.

— Куда нас занесло на этот раз? – хрипло поинтересовался Мэрдок – Неудачник с комплексом неполноценности или что похуже?

Я почесал щетину на лице и негромко произнес, стараясь не нарушать жутковатую тишину этого места.

— Видишь заросли? Душа заблудилась и не может найти выхода из ситуации. Встретили нас твари женского пола, значит наш клиент, скорее всего, мужчина. Мой друг кивнул и крепче сжал кастеты в чудовищных кулаках размером с мою голову. Широкая абордажная сабля болталась на его поясе безобидной игрушкой.

Кусты вокруг зашевелились, из сумрака начали выходить изящные невысокие фигуры. Наконец я смог разглядеть этих существ вблизи. Тот, кто называл мавок красивыми – явно обладал прекрасной фантазией. Бледная кожа мертвеца, волосы невозможно ярких расцветок (от зеленого до ядовито розового), отвратительно пульсирующие хризантемы на груди. Длинные волосы полностью заменяли им одежду, на руках виднелись внушительных размеров когти.

Выходили они отовсюду, окружая нас и отрезая пути к отступлению. На лице каждой "девушки" играла дружелюбная улыбка и холодное безумие в серых, зеленых или голубых глазах. Других цветов среди этого народа не встречалось.

С тонким звоном моя шпага покинула заплечные ножны. Удобная рифленая рукоять плотно сидела в ладони. В другую руку неплохо было бы взять кинжал но лучше оставлю ее свободной. Без разговоров Мэрдок подхватил ближайшую к нам зеленоволосую демоницу, поднял на вытянутой руке и почти без размаха запустил в толпу соратниц. Трех сбilo с ног, остальные продолжили так же неспешно окружать нас. И дикие улыбки казались хуже любого смертного приговора.

Перед глазами замелькали странные символы, собираясь в узоры. Руны плясали, как пьяные черти и наконец, сложились в печать округлой формы. Затем пришло спокойствие. Две мавки, резко сорвавшись с места, прыгнули вперед, затем еще одна. Созданная печать исчезла, кончики пальцев левой руки обожгло холодом, а мавку разорвало на мелкие кусочки. Ошметки тела брызнули в стороны... Бурый сок, заменявший им кровь, попал мне в лицо. Так же несколько деревьев лишились большей части своих листьев и веток. Боевое заклинание ушло почти даром. Таким бы лупить по большим скоплениям противников, а не из пушки да по воробьям.

За спиной слышались выстрелы. Из зарослей за нами выбрался человек с волосами цвета липового мёда. В его правой руке судорожно дергалась Beretta 92, отхаркивая кусочки свинца, в левой же – вороненый наган прицельно бил серебром. Следом выпорхнул высокий беловолосый парень с маской спокойствия на красивом лице. Он раскручивал над головой тяжелый кистень. Рядом стояла невысокая девушка в плаще нараспашку и с множеством дреддов на голове, художественно переплетенных между собой. Джа, Кэйн и Еж. Ребята были ужасно вовремя.

Шпага легко вошла в тело очередной противницы. Драться с женщинами, даже такими, казалось противоестественным, но и выбора особо не наблюдалось. Клинок легко вошел в живот твари, она дернулась вперед и ее лицо оказалось наравне с моим.

Меня обдало запахом прелых листьев, гнилого дерева и чего-то еще, о чем не хотелось думать. Я отшатнулся и тут же прицельный выстрел нашего оружейного гения разнес это ужасное лицо на тысячи осколков. Признаться, и у меня самого на поясе, по соседству с осиновым колом, морским кортиком и серебряным инквизиторским кинжалом покоился старый добрый керамический Glock, но стрелять на таком близком расстоянии я не решался. Другое дело – мастер Ган Каты третьего ранга.

И хоть кистень Кэйна порхал невесомым мотыльком, сея смерть, мы все равно начали отступать под постоянным давлением со стороны противника.

За одним из кустов показалась чугунная ограда старого кладбища. Камень и металл сплетались в причудливые узоры, а за оградой виднелись могильные плиты и величественный каменные склеп. Кладбище в лесной глуши? Да еще не старый погост, а такое чудо архитектурной мысли... В мире людей такое вряд ли бы повстречалось, а вот в мечущейся душе человека – запросто.

Низкий рык Мэрдока заставил втянуть голову в плечи. Джа без остановок бил с обоих стволов, но голос нашего товарища заглушил даже звуки выстрелов. Тело очередной жительницы леса влетело в старый забор, повалив небольшую его часть.

Беглый анализ ситуации не принес позитивных выводов. Нас теснили, причем жестко. Пятеро против шести-семи

десятков обозленных на весь мужской род чудовищ – это даже не смешно. И не важно, насколько умелые эти пятеро, ведь умирают все.

— К дырке! – впервые за весь бой подал голос Джа. Он вообще был молчаливым парнем. Но сейчас оказался явно прав.

Страхнув с пальцев очередное заклинание, я рванул к внезапно освободившемуся проходу... В склеп влезать совсем не хотелось... Ну, честное слово, не хотелось, но законы жанра нерушимы. В каждой душе мы идем по определенному сюжету и затем одерживаем победу в финале. Ну, раньше одерживали всегда. Так что, совсем неудивительно, что мы оказались, прижаты к вышеупомянутому склепу и нас окружила просто очень большая толпа этих феминисток местного разлива. Они шли вперед и улыбались. Их дырявили пули, порывы ветра живьем сдирали с них кожу, в них даже иногда летели тяжелые надгробные плиты, сопровождаемые отборной бранью. И тут Еж развела руки в стороны. Казалось, все звуки тут же пропали. Грохот выстрелов отошел на второй план, брань Мэрдока больше не оскорбляла слух так сильно, свист моей шпаги и кистеня Кэйна ушел куда-то на грань восприятия.

Узкие ладошки, затянутые в кожу перчаток, начали медленно приближаться одна к другой. Я прекрасно знал, что когда они встретятся – здесь развернется настоящий ад. Приходилось наблюдать такое дважды и каждый раз зрелище впечатляло. Деревья будут ломаться, и погибать под порывами

ветра, а небо плакать огненными слезами. Пока же наступил полнейший штиль. Затишье перед ужасающей бурей. Прогулки в склеп не избежать. Я первым прыгнул во тьму...

Сначала была темнота. Где-то слышался мерный звук капающей воды. Сразу же вспомнились восточные пытки. Человека надежно фиксировали, и на лоб ему постепенно падали капли воды. Одна за одной, несколько дней подряд. Говорят, после такого легко сойти с ума. Через несколько десятков осторожных шагов тьма превратилась в полумрак. В лицо ударило соленым воздухом. Пещеру наполнил шум моря, крики чаек.

Я вышел в небольшой зал, с грубоватой каменной резьбой на стенах. Шелест морских волн приятной музыкой наполнял сердце. В центре зала находился алтарь неизвестного культа, похожий на обычный каменный стол. Опиравшись на него локтями, спиной ко мне стоял человек. Одежда его походила на мою. Брюки, тельняшка и высокие военные ботинки. Рост – чуть выше моего. Спутанные темные волосы, шпага у левого бедра.

Я уж думал, что больше никогда не увижу этого парня. Думал он погиб еще несколько лет назад, но Таир один из нас. Он сделан из того же теста, что и мы. Таких не так просто убить. — Таир, дружище! – воскликнул я, делая еще шаг в его сторону.

Фигура быстро, но как-то неуклюже обернулась. Крик застрял в моем горле. Почти таким же я видел его во время последней нашей встречи. Почти. Полумрак сыграл со мной злую шутку, и я не смог разглядеть всего.

Правый рукав его тельняшки был пропитан засохшей кровью, пальцы на руке сломаны. Он улыбнулся. Своей искренней дружеской улыбкой. Из пустых глазниц по щекам стекли две капли крови. Парню вырвали глаза. Нос был сломан, зубы выбиты, на шее виднелись страшные рваные раны. То, что было моим другом, сделало шаг в мою сторону. Я отшатнулся, и кто-то схватил меня за руку. Перед лицом мелькнули ярко красные волосы мавки. Вторая повалила наземь. Кто-то набросил на шею петлю увитую остро пахнущими живыми цветами. Петля стала затягиваться. Друг все еще улыбался и смотрел пустыми глазницами мне прямо в душу.

— Я слышу тебя, – прокаркал он чужим голосом, слепо шаря руками по пустому пространству. Совсем рядом. Еще чуть-чуть и он найдет меня. Найдет и сделает таким-же, как он сам. Рыком я освободил правую руку и сорвал с пояса пистолет. Приложил шершавый прохладный ствол к собственному подбородку и взвел курок. Я не позволю им сделать этого со мной.

Таир был все ближе, кровавые слезы уже текли двумя ручейками. А он смеялся, и шарил руками по воздуху.

— Я тебя найду...найду...

Указательный палец слегка прижал спусковой крючок. Простите ребята. Мэрдок, Еж, Джа, Кэйн. Простите, я слишком слаб. Хотя...да какого черта?! Я выбросил руку и разрядил пистолет в Таира. Прости, брат, но мне еще слишком рано покидать этот мир. Кровавые фонтанчики взорвались на его

теле. Мозг, выбитый кусочком горячего свинца, брызнул во все стороны. Бывший друг упал на колени. В следующее же мгновение петля из цветов сжалась со страшной силой. В глазах потемнело. Серебряный кинжал, неведомо как оказавшийся в руке, перерезал толстую веревку и ударил противницу в лицо. Чудовищные когти полоснули по моему предплечью, секунду спустя всех тварей сорвало с меня резким порывом ветра.

— Фрейр, ты живой? – выкрикнула Еж, отбрасывая мавок еще дальше. Первая волшебница команды, как-никак.

Glock в моей руке задергался, будто бы от приступа кашля и начал выплевывать пули. Черт, а ведь это было очень близко. Мне просто показали то, чего я боялся больше всего. Уверен, что и мои товарищи прошли подобные испытания. Надеюсь и с остальными все в порядке.

Мы вышли в очередную пещеру. Испытания прошли все, хотя никто и не стремился рассказать, что видел. Лучше оставить это в прошлом. К сожалению, такое не забывается.

В центре нового зала стоял молодой парень лет семнадцати. Светлые волосы, глаза цвета небес. На шею его была наброшена петля из цветов. Почти такая же, какой пытались задушить меня. Вокруг стояли люди. С первого же взгляды было ясно, что люди эти мертвы. Изуродованные лица, сломанные конечности, перекрученные тела. Они не двигались и молча смотрели на парня. Бедная душа. Кэйн сорвал с пояса кинжал и бросил его вперед. Оружие легко спорхнуло с его

руки, и перебило веревку, конец которой уходил куда-то к потолку. Еж достала из складок плаща большое серебряное распятое и бросила его к ногам парня.

— Верь в Господа, в этом твое спасенье, – произнес я, встретившись взглядами с человеком. Тот кивнул и поднял драгоценную вещь.

Так все и устроено. Мы даем душе соломинку, за которую она должна схватиться, чтобы не утонуть. Каждый раз это новый предмет. То книга, то оружие, прошлый раз вообще были боксерские перчатки. Это подсказка, что делать человеку, чтобы спастись. Путь этого – вера.

Мы развернулись и пошли к выходу, а вслед нам неслись смех и радостные крики парня а также потоки света, сжигающие это место. Теперь все будет хорошо...

PostScriptum

Мы вышли к кораблю спустя некоторое время. "Золотой витязь" все парил в воздухе, невидимые ветра наполняли паруса. Напротив завис еще один корабль, покрупнее нашего. Думали мы единственная команда, способная выводить души к свету? Нет, не единственная. Всего лишь лучшая. Боцман приветливо махнул нам громадной лапищей, и я махнул в ответ. Пора в путь...

PostPostScriptum

Солнечные лучи проникли в комнату сквозь приоткрытые шторы. Парень открыл глаза и улыбнулся. Щемящая боль в

сердце, которая еще вчера перед сном мучила его, исчезла куда-то. Этой ночью ему снилось что-то невероятно интересное и важное. К сожалению, он так и не смог вспомнить что, как ни старался.

А на небольшом столике у изголовья стоял небольшой букетик хризантем, невероятно ярких расцветок, от зеленого, до ядовито-розового...

Я ПОМНЮ...

Я помню то, каким ты был вначале,
Как неумело дрался за мечту.
Как псы трусливо вслед тебе ворчали,
Как ангелов сбивал ты на лету.

Юнец зеленый в кожаных доспехах,
Но с жаром лихорадочным в глазах.
Ты так страшился будущих успехов,
Но шел вперед, упрямо и в слезах.

И не забыть тебе вкус первой крови,
Она была сладка и горяча.
Ты снов шел, сурово сдвинув брови,
Ты был упрям, любил рубить сплеча.

То, что шептал горящими губами,
Те клятвы, что торжественно вопил.

Тот жар из сердца выгребал руками.
Ты так хотел, но знаю, не забыл.

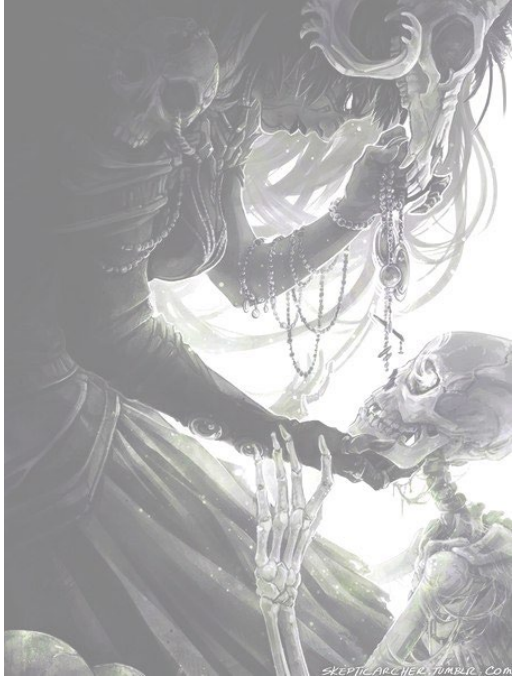
Ты становился больше и сильнее,
В плечах порвался старенький доспех.
„Уж птицу счастья я поймать сумею”, –
Ты произнес, рванув быстрее всех.

Стал понимать, что битва – не игрушка,
И что война куда длиннее дня.
И вновь пустела с чистым спиртом кружка,
Боль причинив, шептал: „Прости меня”.

Роль рыцаря ужасно надоела
Твой Буцефал устал – лег отдохнуть.
Цинизма ржавчина стальной нагрудник съела.
Печаль напала вдруг. Не продохнуть.

Не каждый выбор нам приносит радость,
Не каждая тропа ведет нас в рай.
И жизнь, порой, несет одну усталость,
Вчера дворец, сегодня лишь сарай.

И вот, щенок, ты превратился в волка,
И жизнь тебя размазать не смогла.
Ну а любовь твоя, любовь волчонка,
Так жаль, что все же умерла...

ЖАБОКРИЦЬКА АЛІНА

***

Мені болить Твоє фіалково,
Коти шкребуться на душі,
Бо Ти щовечір жлуктиш залпові,
А я терзаю УМС.

І відшукаю силу прощення,
І розбуджу Твою я совість,
І розповім, що таке зрощення,
І ту, що треба, видам повість.
І привітаю з днем народження...

Але на марно все немарне.
Технічний бачу лиш прогрес,
Тобі у клубі десь так гарно,
А я терзаю МТС...

***

Вона любила слухати дорогу,
Їй гул мотора – краще співу солов'я...
І в кінських силах рахувала перемогу.
Була вона і Ангел, і Змія...

Як дух літала, в мріях карамельних,
А як змія кусала, та не всіх.
Сприймала світ у кольорах пастельних,
Ї близьким по духу дарувала сміх.

Вона любила тільки гостро й щиро,
По-іншому не вмiла й не могла.
І за секунду до душевного ефіру
В зміїну шкіру заховала два крила.

«Люблю я орхідеї і якісний бензин», –
озвучила дилему
«І свічі металеві, і фрукт «неапельсин»,
І в шахах граю я на Королеву».

А ще любила слухати дорогу,
Її гул мотора краще співу солов'я
І в кінських силах рахувала перемогу,
Була вона і Ангел, і Змія...

***

Просто жити стало непросто,
Про спожите кричать дев'яності.
Про стожари співав Яремчук,
Просто жару немає. Все з рук.

Про сто доларів нині співають,
Просто жити... Так складно
Та рук не складаю...

Просто живу, хоч це і непросто,
І, мабуть, помру...
Не у сто... в дев'яносто.

***

Я жизнь мою люблю за то,
Что называть могу своею.
Отброшу красный шлейф манто,
И позову к себе халдея.

Скажу: «Присядь, мой друг, послушай», –
И душу изолью ему.
«Ты пей чаёк и булку кушай,
А день пусть угощает тьму.

Я в жизни разное видала:
И страны душ, и души стран,
То в горе спьяну ликовала,
То в счастье видела изъян.

Но красочней всех ощущений
Был маскарад моей души,
Пусть смолкнут хоры песнопений,
Свечей последних не туши...

Призвание не забывала –
Мне не давали два крыла.

Одно Мечтою называют,
Второе – Верою звала,
Ведь войны не погибают,
А я свой щит в себе несла.

Но вскоре кончен карнавал,
Перчатка брошена на пол...
Ой, что-то аппетит пропал;
Дружочек, убирай-ка стол».

Я жизнь мою люблю за то,
Что называть могу своею.
Надену белое пальто
И вольную вручу халдею...

***

Я ненавижу вашу жалость,
Что адресуете Вы мне,
Когда я чувствую усталость
Гласите: «Истина в вине!»

Я ненавижу свою робость,
Что силы прогоняет прочь.
И что душевную убогость
Мешает сердцу превозмочь.

Я ненавижу Вас, мой сударь,
За то, что сильно так люблю,
За то, что солнечную удаль
Я в блеске Ваших глаз ловлю.

Всего сильнее ненавижу
Привязанность своей души.
«Bonjour!» – воскликну я Парижу,
Костер любви не затушив...

***

Я не пишу про любов...
Вона пише мою рукою
Щохвилини, щомиті, все знову і знов
Мріє бути Твою роботою...

Більш не буду коритися їй,
І не чутиму я її знову!
Я відтепер живу без мрій...
І з киснем вдихаю по слову.

Та не Твої це слова,
І не про Тебе вже більше.
Доля моя не нова,
Але вже справжня... та... Інша...

АНДРІЄВСЬКИЙ АНАТОЛІЙ

ALEA JACTA EST*

Лети, моя мріє, високо-високо,
Лети та за хмари холодні ховайся,
Щоб жодне тебе не побачило око.
Лети ж, моя мріє, і не повертайся.

Лети за правічній чорній гори.
Лети! Та ще, чуєш, не сповідайся.
Лети на широкі, на вільні простори.
Лети, моя мріє, і не повертайся.

Плекане моє заповітне бажання,
Як хочеш, то так, як ні – не прощайся,
Лети назавжди, моє щире кохання,
До мене ніколи вже не повертайся.

Лети вже, кохання, у клітці зів'янеш.
Клітка – то серце (тобі одній, звісно),
А вільна – мене добрим словом спом'янеш,
Лети, бо, я ж бачу, тобі в мене тісно.

Не затуляй мені сонця собою,
Воно замість тебе мене відігріє.
Лети! Хай хтось інший замріє тобою,
Щоб серце не мліло, лети ж, моя мріє.

Лети, мов комета яскраво-вогненна,
Що мав тебе в серці, і крихти не каюсь.

Лети, моя мріє, бо ти – нездійсненна.

Лети ж, моя мріє, тебе я зрікаюсь!!!

Alea jacta est – (з латинської) жереб кинуту

КОРОЛЕВА БАЛУ

Кружляє по місту осінь-жар-птиця.

В малиновім серпанку тоне день

І обрій ще ледь-ледь іскриться

Проміж оголених вишень.

Замріявся садок осінній

І мовчечки собі дріма,

А щоранку білий іній

Його пестливо обійма.

Той іній, наче срібний цвіт,

Блищить, як у каміні жар.

Зима передає привіт,

Гукає осінь із-за хмар.

Та осінь ще не відіграла

Свій дивовижний карнавал.

Пташина пісня прозвучала,

Щоб скликати усіх на бал.

Вітер шумить в вишневих кронах,
Золота-конфеті вже досить,
Вдягнувши на чоло корону,
У всій красі танцює осінь...

Привітно гляне на всіх нас,
Так, щоб усім нам тепло стало.
І затанцює білий вальс...
Як справжня королева балу.

МЕНИ ТАК ЛЕГКО

Мені так легко на душі,
Коли дивлюсь на перший іній,
Як споглядаю в небо синє
Не бачу й краю, ні межі.

Мені так легко на душі,
Коли та ніч зліта, мов птаха,
Коли півсонний вітер-бідолаха
Гойдає зовсім сонні спориші.

Коли в руїнах пам'яті, в глуші
Твій голос потойбіч земної кулі
Знов повертає дні давно минулі,
Мені так добре (легко на душі).

І так не хочеться спішити,
В буденні повертатися потоки
Ще їх вистачить, а поки...
Мені так легко на душі!

ТАМ ДЕ НАС НЕМА

Є на світі місцина чудова...
Там так добре, спокійно на серці.
Там не скажуть тобі ані слова
Злого, нещирого, з перцем.

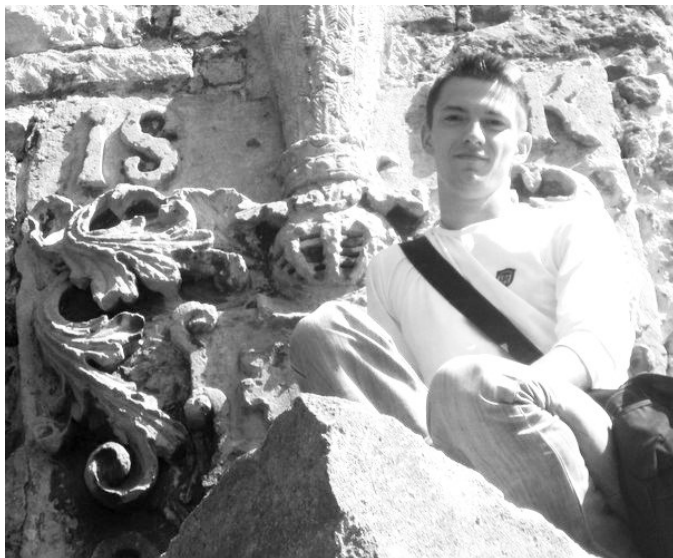
Ріки там тихі прозорі,
Луки з запашними квітками,
А ніч – тільки небо та зорі
І ти зі своїми думками.

Там пишні краєвиди всюди,
А час втрачає свою суть,
І дихаєш на повні груди.
Ніяк те місце не забудь.

Там ти з собою віч-на-віч
І тільки в думку крадькома
Приходить досить дивна річ:
Як добре там... Де нас нема.

ПАВЛЮК ВОЛОДИМИР

МІЙ ШЛЯХ

Кудись вперед...Куди? Не знаю...

Кудись туди мій шлях веде...

І дуже часто йду по краю,

Та дух ніколи не впаде!

Я йду туди, вперед, до цілі,

Вона примарна, нелегка...

І потрапляю в пастки вмілі,

Та все ж міцна моя рука.

Життя підступне не пускає

І відкидає нас в кінець...

Та тим, хто прагне – дозволяє

Вдягнути з лавру той вінець.

TO LEARN OR NOT TO STUDY

I have few lessons on a day –

They differ very much.

But when you start a „student’s way”

Be ready „be on touch”.

Connect with teachers, with the friends,

Timetable always know...

Attack or ready take defense

When teacher’s questions grow.

At night do homework – sleep on day;
On love I have no time

And life begins be always grey –

Six-days to study – it’s a crime!

So, that’s the question, asked to me:

„To learn or not to study?”

So, teachers – „Будьте ж ви людьми!!!”

And we will always ready.

Я ЯК ЖАР ПІД ХОЛОДНИМ ДОЩЕМ

Я як жар під холодним дощем –

То горю, то повільно тлію...

Головне, передчасно ще

Зберегти ту маленьку надію.

Та надія, що в серці живе,

Ніби полум’я, стиха палає,

Що десь там, десь на небі, пливе

Зірка та, що на мене чекає...

Вона ніби далеко, десь там,

І, здається, така недосяжна...

Та злетіти назустріч зіркам

Я не зможу, бо вись неосяжна...

І блакить розливає в очах,

В хвилях запахів я потопаю...

Але як побороти свій страх,
До цих пір, до цих пір я не знаю...

МРІЯ

Олені Білик

Скасувати б між нами межу,
На закони б усі наплювати...
На землі горілиць я лежу
Й намагаюсь зірки рахувати...

И не счесть мириады огней,
Что на небе сейчас мне сияют,
Но теперь мои мысли о ней –
Той одной, о которой мечтаю.

Лиш про неї мої всі думки,
Мої мрії, тривоги, бажання...
Лиш для неї сонетів вінки,
Бо вона – то єдине кохання.

Лишь её буду ждать я всегда,
Ведь она, словно ангел, красива;
И не брошу её никогда –
Я люблю её неповторимо.

ПРОЩАЙ

Прощай, минуле, видаляйся з друзів,
Сжигай с собою все свої мосты,
Але колись, в печалі чи в недузї,
Об этом, знаю, пожалеєшь ты.

Тоді, можливо, подзвонить захочеш,
По телефону вдруг поговорить,
Тоді, у ті холодні зимні ночі,
Я вспомню, как ты оборвало нить...

Минуле все згадаю я, відчуте,
И сам себе я тихо улыбнусь
Прощай, минуле, ти давно забуде –
К тебе я больше не вернусь.

Я ЗМІНИВСЯ ЧОМУСЬ НЕПОМІТНО

Я змінився чомусь непомітно
І почав бути трохи добрішим...
Й голова від ідей вже вагітна,
Хоче простору, спокою й тиші...

Вже не хочу топити безумство
В алкоголі й диму тютюновім...
Мабуть, втілилось давнє віщунство
Про безмежну силу любові.

Що вона вмить розтоплює кригу,
Розбиває фундамент невіри,
Спричиняє у серці відлигу,
З почуттів нам готує гарніри.

То вона крадькома нас міняє,
Направляє на добре, на краще.
Я вітаю всіх тих, хто кохає –
Не втрачайте любові нізащо.

ЦЕ ВСЕ ВОНА – ЛЮБОВ!

Чому я ручку знов тримаю?
Римую фрази і слова...
Не знаю, що мене штовхає,
Мабуть, Любов – це все вона!

Вона мене підносить в небо,
Або кида жорстоко вниз...
Як у повітрі, в ній потреба,
Скажу: «Люблю», й злечу увись.

Моє кохання сильне і нестримне,
Мов повінь, зносить всі мости.
Такий вже я – люблю невпинно.
Люблю тебе. Любов – це ти.

ІДИЛІЯ

Тихо сяяли зорі над нами,
Соловейко в гаю десь співав,
Підіймалася ніч над ланами.
Я до себе тебе пригортав.

Ніжний погляд зустрів я очима –
Стало зразу на серці тепліш.
Я згадав, як гуляли ночами...
Іншого щастя не треба, і більш!

Цілу вічність її б обіймати,
В сині очі дивитись завжди.
Разом з нею життя дарувати,
Не сказати: «Любов, підожди!»

Бо кохання – багаття нестримне,
Потребує любові, і все!
Без любові стає воно зимне,
Без любові до хмар не несе.

Бережіть же кохання, як зірку,
Що сіяє закоханим всім.
Бережіть же, бо буде вам гірко –
Не повернеш любові нічим!

ПОЛІЩУК МАРІЯ

***

В шматочках розбитого життя я, здається, знайшла своє щастя. Малесенька іскра, захована в одній із розбитих скринь, подарувала мені нове життя. Моє миле божевілля, я люблю тебе. Малесенька частинка серед уламків чужого життя, що зробила мене щасливою. Маленька надія на моє майбутнє. Брудна, змучена, виснажена, але від цього тільки більше цінна. Я сховала її в душі і, здається, віднайшла свою волю. Іскра плаче щодня і сміється щоночі. Вона любить грати в хованки. Часто заховається кудись, де її не відчуваю і я плачу. Раптом вистрибне зі свого сховку і біжить до мене. Витирає сльози і клянеться, що більше так не буде, цілує в очі і посміхається. І я їй прощаю. Вона – моє маленьке поламане щастя. Не розумію тих, кому воно потрібне великим. Його шукають, щоб було розміром з планету, ігнорують те, яке в них є, а потім гублять, або розбивають. Вони щодня знущаються з нього, не цінують. А моє, воно малесеньке, поламане, але моє. Колись було шматочком чийогось великого, і що з ним стало? Цінніше воно, ніж будь-яке велике. Моє малесеньке, надщерблене, розміром з зернятко, але МОЄ. Воно хоче бути вільним і отримує це. Моє миле божевілля. Все для нього. Я завжди зроблю все для тебе, моє покалічене щастя.

КАРТИНА ЩАСТЯ

Двері в палату реанімаційну ще з дитинства заганяли мене в стан схожий на кому. Оціпеніння – напевно найкраще слово, яке я змогла б підібрати. І зараз стою та не можу поворухнутись. Страх сковує думки. Хочу побачити за цими дверима ДИВО. Відчинила. Крок. Крок. Крок. Вона не спала. В голові промайнуло: «На щастя все добре». Лиш на мить ця думка заступила відчай, що вже заволодів повністю життям, проте і це подарувало певне полегшення і відпочинок. Я спробувала щось говорити, але підійшли медпрацівники і повідомили, що моє маленьке диво – ілюзія. Вона була не при свідомості. І очі в неї лише роззявлені, і посмішка її лише начеплена. Це вже навіть не людина, лише ВОНО.

Не знаю, що було далі. Прийшла до тьми лиш вдома. Сиділа на дивані, співала якусь колискову і в'язала маленькі черевички, як колись. Прокинулась, здавалось, від якогось марення, жахіття. Хвилею накопились оті відчуття, яких я воліла б ніколи і не знати. Всі шляхи мої ведуть тепер лиш до неї, як написано на табличці, «Палати інтенсивної терапії». І чому вона асоціюється зі стелою могильною? Чому? Це ж ще не кінець. Можна ж боротись. Шанси ще є. Можливості є. Лиш часу немає. Хоча, може, трішки. Буду боротись, поки сили вистачить... І доля почала обертати спіраль часу. Не знаю чому, але саме ця мить згадується тепер, як одна з найгірших. Хоча серед того всього, що було пережите, перемучене, вона найкраща. Тоді я ще не знала, що мене чекає і готова була до всього, як тоді

здавалось. А життя вертіло свої мотовила, закручуючи мене у своє прядиво, ткало нитки з нестерпних мук і зшивало ними клапті порваної душі, переплітало їх з венами, прокладаючи шлях до серця.

Брудні вулиці. Заляпані авто. Пошматоване життя. Реальність.

— Передайте за проїзд – ігнорую. Не хочу. Моя зупинка, завжди вона зустрічає мене. Дощ. Знову. Тепер він вже не приносить радості, лиш нагадує якісь невагомні картинки, які колись малювало життя. Вітер вириває парасолі з рук прохожих. Вони ховаються під ними, ніби це їх порятунок від чогось страшного. Дощ, як грізна природна матерія-вбивця огортає людей і вони втікають в останнім шансі на виживання. Спорожнилась душа моя. Більше нікого не хочу бачити, чути і відчувати. Вперше зрозуміла, що значить нудить від людей, напевно це алергія. Сірі будинки змінюються, а краєвид той самий. Бруд навколо, лише бруд. Спогади кричать. А що ще їм робити. Вони ж зачинені у клітки ґратовані і все. Я зачинила їх там. Не хочу більше бачити. Швидше б до під'їзду дібратись, в ліфт і додому. Зачинити двері, вікна, щоб ні одна краплинка вітру, ні один шелест від дощу не заліз до мого власного простору і не задумав ворушити попіл в душі. Не хочу, щоб хоч малесенький спогад виліз з в'язниці, що збудувала я. Годинник вибив четверту. Швидко потрібно збиратись і бігти. Знову ця вулиця, міський транспорт і дощ. Вже не витримує мозок. Ґратовані клітки хитаються зі сторони в сторону. Лише б

витримали до вечора. Вночі буде легше їх полагодити. А краплі небесні помалу змивають з мого обличчя фарби, перетворюють на безколірне місиво і несуть кудись за грані можливого. Переді мною стоїть образ. Не людина – образ моїх фантазій. Бавовняну перуку, напевно, десь загубило, бо воно постало страшне, з залисинами, поросле мохом. Закутавшись в плащ брехні, постать сказала: «Або приймай таким, або живи як хочеш, проте сама! А ти знаєш, що так довго не протягнеш». Я злякалась і втекла. Дорогою знайшла перуку з маскою порцеляноюю. Ось і обличчя моїх фантазій, – промайнуло в голові, – а все ж вони і з ними були бридкі. Невже я колись їх любила?. Відтепер вимушена вчитись жити без цієї фальші. Принаймні, я знаю тепер, де правда і яка вона. Страшна, гірша ніж фантазії, але справжня. В лікарні, як завжди, купа людей. Всі вони поспішають до когось зі своїх рідних. Ніхто не має посмішок. Загубили...

Мені обіцяли зустріч о п'ятій. Але надіюсь, що не доведеться розмовляти. Мрію про це. Лікар каже, що нічого хорошого не буде і потрібно знову готуватись. Ще один раз. Не можу, але продовжую. Боротьба на грані каліцтва мого «я» стала для мене звичним явищем. Ще одна спроба витягнути з того світу. Ще один надрив того сильного, здавалося б, зв'язку, який тільки і можливий між двома істотами з єдиною душею. Лише один. Більше не буде ні причин, ні можливостей. Останній. Пам'ятаю перший. Тоді й почула вирок. Він прозвучав як смертний. Спитала тоді, чи це лікується, мені сказали, що так. Я

повірила, але це було, як кажуть, для годиться. Вже тоді відчувала: дива бувають, звичайно, але з кимось іншим. Зі мною – ніколи. Для мене все як смертний вирок. Навіки, без права на вибір, без шансу на зміну. Але все ж на щось надіялась. Тоді, в той момент, не буду брехати, огортали ілюзії, в яких все було, як у казці. Саме в той час, мабуть, і стала великою мрійницею. Не те щоб я не жила в примарному світі і до того, але таких величезних повітряних замків не було ніколи. Щоразу дорогою в банк, чи до когось зі своїх друзів, чи знайомих мріяла про диво. В моєму випадку воно було банальне. Але зась. Те що отримувала витікало мов вода крізь сито. Все було даремно. З того часу минуло три роки... Це все мрії, надії, спогади. Частина з них вмерли, частину я вбила сама, а решту зачинила десь далеко в собі. Тепер живу лише тим, що є реальністю, так би мовити. Весь мій шлях тепер вимірюється очікуванням наступної години. Насправді, я дуже щаслива, коли не маю часу на відпочинок, тоді менше шансів знову почати надіятись.

В палаті все як завжди. Купа лікарів, всі зайняті. А ось і ти, моя маленька! Ти знаєш, нас чекає ще одне випробування, лиш одне. Чесно скажу, в моїх жилах тече жах від цих думок. Серед того всього, що знову потрібно пережити, лише жах. І надія. Досі. Віриш? Як би ти тільки знала, як я хочу побачити тебе вдома, інакшою, ніж зараз, живою. Щоб ти посміхалась мені і казала: «Я теж тебе люблю», бігала гратись у двір, гуляла в дощ без парасолі. Жила.

З лікарем домовились на завтра. День суду наді мною. Ніби стою над прірвою із зав'язаними очима, і є лише один крок. Переді мною або міст, або провалля, інакше не може бути. Або життя, або смерть. Тільки так. Цього разу без страховки. Лише один крок, лише один зі варіантів. Завтрашній день, як розпечене вугілля, яким вистелена дорога моя. Вимушена йти тим пекельним шляхом і немає іншого. Не можу бути вже між людей, тому назад тільки пішки. Йду вулицями просторими. Надписи, щось схоже на сльози. Купа загублених і закопаних мрій, а ще більше тих, що ворущаться ще й досі, рухаються в скажено божевільному ритмі. Безглуздя одне.

Дзвінок мобільного телефону.

— Слухаю.

— Вже все. Прийдіть завтра для оформлення документів.

— Як?

Короткі гудки. Як? Повний гармидер. Переворот. Треба йти кудись, щось робити, щось думати. Будь ласка, думай хоч щось, думай...

Година минула, дві, три, чотири...а ніби й ні... Цей телефонний дзвінок, як відро смоли, вилите на голову. Злазять останні надії разом зі шкірою. Це як остання крапля кислоти на завіси ґрат. Всі перепони впали, і я стою сліпа, глуха серед безмежжя спогадів, мрій і фантазій. Вони затопили все навкруги, захлинаюсь ними. Хвилями котяться відеоролики давні. Згадки виринають: одні як кораблики, другі як невеличкі медузи, треті,

як підводні рифи причаїлись, не виринають, але на дні підсвідомості і собі знайшли місцинку.

Купа вінків, квітів, труна. І в ній щось, що колись було рідною істотою. Не можу навіть сказати інакше. Імені вже не знаю. З усіх сторін співчуття. Штучні і справжні сльози, не можу вже їх відрізнити. Все змішалось в єдиний клубок. Хтось тягне нерви. Струни скоро тріснуть. Ще одна свічка догоріла. Вже скоро. Труну несуть на вулицю. Більшість стала в чергу, як до прилавку в магазині. Це назвали прощанням. Схоже на дике лицемірство. Кожен по черзі підходить, щось говорить, голосить. А прийде додому, скаже своїм рідним щось типу: «Недарма мені вночі снівся шматок сирого м'яса з кров'ю,» – і сяде пити чай, назавжди забувши про того, з ким щойно прощався. Гидке створіння. Але хоч зробило вигляд, що йому жаль. На що ще можна сподіватись від такої істоти. І на тому дякую тобі! Але що вони, що? Лише для себе і живуть, розумію, я така ж. Хочу вірити в те, що про мене думають те ж саме. Так вже дістало бути милою з ними, дивитись їм в очі і казати: «Дякую, що прийшли. Дякую за співчуття». Хочу щоб вони всі зникли.

А на кладовищі вогко і прохолодно. Небо синє, чисте, м'яке, лиш де-не-де хмаринки-кораблики. Милі творіння, єдині щирі. Їм байдуже, я знаю, але, принаймні, не лицемірять хоч вони. Остання пісня – прощальна. Священик вже закінчує. Напевно я і від себе ховаюсь. Вже навіть до інших байдуже. Але щось дуже пекуче рве мене. Відчуваю майже фізичний біль в майже фізичній субстанції

під назвою «душа». Це кінець! Все. Сльози висихають, залишаючи по собі криві солоні стрічечки. Здається, вже не маю снаги пам'ятати, а, головне, бажання. Тільки туга наповнює мене. Щерть переповнена нею. Впевнена лиш в тому, що нізащо і ніколи більше не захочу побачити того шматочка світу, того міфу, того болю, з яким доводилось жити. І на перехресті всіх шляхів, що проходять крізь моє єство, вирву всі нитки якими прошита моя душа, звільнюсь від мрій, надій і, головне, від віри в людей. І з роздертими ранами, стікаючи кров'ю, десь загублю за горизонтом себе минулу та й піду шукати щось нове. Залишився тільки келих болю. Важкий і повний. Потрібно лиш випити його, різко, до останньої краплини, щоб нічого більше не залишилось. І з останніх сил намалювати картину власного щастя, хмарами.

ПРИМАРИ

Між небокраєм і світанком з прощальним танцем на біс виступали дві примари – химери з тонкими душами. У них колись були імена, вони були кимось важливим. Давно. Ніжна мелодія сонячних струн з відтінком гіркою мигдалю, схожа на музику п'ятдесятих. М'які акорди повільного фокстроту. Танець, схожий на життя з присмаком ретро. Їм, здавалось, було байдуже. Рухи плавніші ніж час, старіші ніж світ, повільніші ніж вічність. Дві темні напівпрозорі постаті на фоні Всесвіту. Безумство двох закоханих видінь. Обриси їх тіл, чарівніших ніж

краса. Ніжність з іменем щастя в ролі їхньої долі. Шовк неба між реальністю і фантазією, на межі всього, що тільки можна осягнути, але не побачити оком. Маленька таємниця їхнього буття. Давні запахи: ваніль та кориця. Солодкий спогад, як дивна сповідь тих двох, що востаннє показували світові своє єство. Танець привидів минулого. Міраж, важливіший ніж буденність, який виграє свої останні акорди на лінії, що можливо, навіть носить ім'я нашої долі. Вони, як дивна згадка чогось м'якого, ніжного і справжнього, схожого на цукрову вату зі смаком дитинства, на тлі сучасності. Серед всіх спогадів, чужих та своїх, навіки разом, як не дивно. Хоча здається, ніби вони й чужі, але все-одно вдвох. Він і вона. Честь і Мрія.

САМБОРСКА МАРГАРИТА

ФІАЛКОВО

Люблю, коли падає листя
І шелестить під ногами,
Як вітер осінній свище,
Розносячи листя дворами.
Люблю, коли зорі говорять
На мові моєї душі,
І коли місяць бродить
Та йдуть весняні дощі.
Люблю, коли книга цікава
І люди привітні кругом.
Люблю, коли пахне кава
Й ромашки цвітуть під вікном.

І знаєте, мені фіалково,
Що я не така як усі,
Адже люблю я палко так,
Коли хтось говорить «Мерсі».
А ще коли посміхаються
На вулиці люди кругом,
І коли щиро пишаються
Україною. І зі сном
Лізуть у різні сонники,
Не розуміючи найголовнішого:
Найкраще місце – підвіконники,
Щоб життям своїм мило тішитись,

Сонце ловити долонями,
Вмиватись його теплом,
Я хочу, щоб всі були сонями,
І насолоджувались сном.

І знаєте, мені фіалково,
Що палець торкається скроні,
Я п`ю життя чакрами
Крізь кольорові долоні.

І НЕ ДИВУЙ

І не дивуй, що я прийду зненацька.
І не дивуй, що з серцем на руках.
Знайшлася в ньому сила та відьмацька,
Яку колись згубили у віках.

І не дивуй, що скажу несказанне,
Що я босоніж по камінню йду.
Твоє мовчання – дико-невблаганне,
Моє мовчання привело біду.

І не дивуй, що я заплющу очі,
На одіж білу пророню сльозу.
Твоє обличчя бачу я щоночі
У снах весняних, схованих в грозу.

І не дивуй, коли мене не стане,
І не дивуй, що не скажу прощай.
У день останній, він усе ж настане,
Ти помовчи і як колись заграй.

І не дивуй, що я прийду зненацька
Осіннім вітром в той зелений гай.
Ти грай, бо в цьому сила є відьмацька,
Моє ти серце бережи й прощай.

***

В повітрі зависли вагони неказаних слів,
Ідуть пішоходи, ковтаючи холод і втому.
І вулиці гнутья від тихих морських кораблів,
Котрі не потрібні сьогодні і завтра нікому.

В маршрутках міських і в тролейбусах тиша глуха,
Не чують серця одиноких далеку невізану оду,
В мовчанні шукають спокусу й нового гріха,
Бо сумно в наш час існувати простому народу.

На площі ввімкнули старі і німі ліхтарі,
Хоч вік і пенсійний, та треба ж світити в негоду.
Вздовж вулиць понуро стоять димарі-шахтарі –
Дерева столітні, котрі вже й забули про воду.

І сніг замітає віконниці сірих машин,
І мерзнуть навіки оголені ранами душі.
Наївні невдахи померли під силою шин,
А решта вже мертві давно, бо до світу байдужі.

З зусиллями вітер приводить до тями думки,
Силкуючись холод сховати в чужому волоссі.
І шарфи хапає, неначе посмертні вінки,
І ходять провулками роки утрачені, босі.

В повітрі зависли вагони неказаних слів,
Ідуть пішоходи, ковтаючи холод і втому.
І вулиці гнуться від тихих морських кораблів,
Байдужих до світу, прямуючих вірно додому.

МІЙ ГЕНІЙ

В.С. Висоцькому

Сонце малює жовтою ниткою зорі,
Місяць виходить поважно на небосхил.
Води світів зупинились і стали прозорі.
Боги спустились на землю, випивши Ніл.

А ти торкаєшся струн, наче диких мелодій,
Згортаєш в долоні не давні, не сховані сни.
Клянеш і натхнення, мій тихий не прощений злодій,
Шепочеш молитви, питаючи правду в струни.

І сміло вона, наче дика й нестримна цариця,
В тарелі несе тобі твій же утрачений час.
І зорі прокинулись, щось їм сьогодні не спиться,
Можливо, бо світоч часів глухих мирно й назавжди погас.

І йдуть всі дива без спочину приносити дяку
За сказане вчора, сьогодні, колись та можливо торік.
Заліз ти, безкрилий Ікаре, в невідану мряку,
Злетіти не зміг, лише душу по лезах волік.

І мрії порізали всі твої сховані крила,
І пір'я розсипало літери на папірці,
Та шкода, бо наче несила вітрила
Нести тобі мирно і далі в замерзлій руці.

Ти тихо крокуєш по стінах цегляних могил,
Смієшся над нами, ховаючи горе у втому.
Серцями блукаєш у пошуку втрачених крил,
Маскуєш образи та біль і неспішно прямуєш додому.

Нещасний і зраджений, дикий, бо вільний, час
Покінчив з собою на вулицях в закутках серця.
Сльозу пророню, бо мій геній сьогодні погас,
І далі піду, бо сьогодні ж до мене вернеться.

У КЛЯТИХ ЗАМКАХ

Чорний ворон у білих шатрах,
Дикі ритми твоїх країв,
Сонні люди у сірих шарфах,
Я тікаю із твоїх снів,
Тільки тихо, щоб ти не бачив
І згадав наче дивний сон.
Я повірю, сліди не плачуть,
Засміюся, хоч ти пішов.
Я закутаюсь в дике літо,
Осінь пензлем малює місто,
Усі спогади мов крізь сито,
Я просію власне намисто.
І піду крізь вогонь босоніж,
Біль вертає до пустки в серці.
Я пробачу, забуду сон, ніж,
Закричу і заплачу вперше.
Ти складеш наші пазли миттю,
Намалюєш свою реальність.
Я збираю листи прошиті,
Хай лежать і чекають старість.
Ти пробачив мені відвертість,
Замалюю я стіни небом,
Ми убили невдалу впертість,
Заховали в кутку «не треба».

Ми живемо у клятих замках,
Стіни метрів зо п'ять, а то й більше,
Я стомилась чекати на тебе,
Я боюся, що стане гірше.
Всі мелодії стали вітром,
І думки ожили без фальші.
Я блукаю незнаним світом
І шукаю, де буде краще.
Не кляню і твої молитви,
Хто як хоче живе на світі,
Загублюсь і знайду я вихід,
Ти збери мої мрії розбиті.

І НЕ БІДА

У спектрі веселкових кольорів
Я бачу сонце крізь віконце світу.
У цій галактиці, у центрі всіх світів,
В горнятці чаю я знаходжу втіху.
І не біда, що замість цукру сіль,
В горнятці тріщина, як наслідок падіння,
Що одяг мій погризла дика міль,
А я сиджу ось тут, з чийогось-то веління.

І не біда, що діри в парасолі,
А злі дощі все ллють і ллють,
Та головне, що в моїй волі
Усе змінити. Ось доп'ю і в путь.

МАТА ХАРІ

Я загадкою вмію бути для сердець,
Бо роздягаю душу, лиш коли танцюю,
І не важливо, що все зводжу нанівець,
Бо я для чогось все-таки існую.

Всі хочуть бачити величну Мата Харі,
Неначе сонце сходжу я на трон,
Та все ж ніколи не заглянуть далі.
Для них повія лиш, без заборон.

Так, я шпигунка, сперечатися не буду,
Бо стратять все одно, і я помру одна.
Я ніби зброя, наче лялька Вуду
В руках лихих, чужа лиш тут вина.

А я хотіла щирої любові,
Кому потрібні золото й каміння.
Ви говорили сонце й в кожному слові
Я бачила лиш хіть і поклоніння.

Я зрадила вам всім та і собі напевне,
У хутро загортаючись піду
Кудись у світ, де все ж помру даремно,
Свинцем умиюсь босою в снігу.

Я БУДУ ІНШОЮ

Я буду іншою, із сотнею облич.
Невинною, зрадливою, проклятою.
Я буду вірною, та ти не клич,
Я не готова поділитись стратою.

Я буду іншою, загорнута в вуаль
Знайди мене, бо нарекли царицею,
І на світанку забери в Версаль,
Я все ж готова бути не левицею.

Я буду іншою, я загублю себе,
І не скажу, що все ж була Сиреною.
Я буду ліпшою, бо я тебе
Кохаю. Хай це буде теоремою.

ДІЖУРКО КАТЕРИНА

ЗАХІД СОНЦЯ У КРИМСЬКИХ ГОРАХ

Ти знаєш, що таке моя любов тобі? Поглянь на вечірнє кримське небо. Поринь у ейфорію морського бризу. Зійди на вершину фіолетових скель. Зазирни у вічі сонця на обрії. Затамуй на мить подих. Закрий очі, заспокой свою стурбовану душу.

Відкривай. Подивись туди, де високі гори та край неба червоний. Там, внизу синьооких небес, біля підніжжя, палає білясто-жовта зірка. Вона повільно заходить у морські володіння, хвилюючи блакитну синь води. Пінисті володарки стихії біжать по венах небесної системи, пробуджуючи мої почуття до тебе: червоні, оранжеві, жовті, зелені, голубі, сині, фіолетові. Мої кольорові почуття!

Синій погляд пробуджує голубу фантазію: припинити жовту розлуку. Зелений спокій прикрашає оранжева усмішка. Фіолетова мрія зміцнює червоне кохання.

Тепер ти знаєш, що таке моя любов до тебе.

Вона така, як захід сонця у Кримських горах...

СНОВІЯ

Вона прийшла неспрохана й неждана після четвертого бокалу червоного вина. Кружляла колом у легкому оп'янінні від терпкого аромату вишні. Її вогняне волосся купалося у променях жартівливого місяця. Дитяча посмішка обеззброювала навіть

найбільш похмурих чорнокнижників. Сапфірові очі впритул дивилися на мене крізь шлейф диму. Граційна постать Кішки повільно випливала із юнацьких несміливих снів.

Вона прийшла непередбачувана й зачарована місячним сьайвом ночі. Кохалася в духмяних нотах божественної амброзії. Короткими ковтками пила одухотворений медовий нектар. Швидко вдихала рожевий смак тендітної сакури. Годинами дивилася у списаний рівними чорнильними рядками папірець. Божевільно сміялася після кожного удару старого годинника. Її хвилини були виміряні ранковими солов'їними піснями.

Вона була приречена грати роль полохливого метелика. Але сміливо летіла назустріч невідомому із сну.

Така була Вона, моя Сновія з тих далеких незабутніх снів.

БАХ

Тихо. Мовчки. В бій.

Лихо. Бігти. Стій.

Світло. Падай. Бах.

Дивно. Лячно. Страх.

Темно. Пусто. В сон.

Небо. Вийди. Клон.

Зимно. Зникни. Бах.

Сумно. Дико. Жах.

Смішно. Гучно. В рай.
Сонце. Зглянься. Знай.
Тепло. Знову. Бах:
Все: Ти у вітрах.

ТИ ВМЕР

Кому потрібен ти тепер?
Обрив. Ступив. Упав. Умер.
Тебе нема. Нема й життя.
Ідїть у пекло почуття!
Та зникла мрія, світ погас.
Не полетить уже Пегас.
Не з'їсти більш солодший плід,
За той, що в серці лишив слід.
Не буде танцю при зірках.
Згубився сон у цих свічках.
Закрило небо всі врата.
І лише чути каяття.
Гаряче сонце, скелі, гори,
Північний вітер, шумить море,
Високі хвилі, бризки, піна,
І крики чайки: «Я не винна».

ЗАЧАКЛОВАНЕ КОЛО

Ми знову будуєм повітряні замки.
Малюєм картини з чужого життя.
Ідемо по дощі (махлюючи) в дамки.
Виносимо нишком із дому сміття.

Ми знову руйнуєм встановлені норми.
Б'ємося із тінню примарних видінь.
Шукаєм життя ідеальної форми.
Втрачаєм щоденник отриманих вмінь.

ТА, ЧТО ПРИНОСИТ СПОКОЙСТВИЕ

Она любила бродить по ночному небу. Шальной ветер путал её золотистые волосы, когда она вновь и вновь поднималась по лунной лестнице.

Она куталась в дымчатое облако тумана, оставляя за собой шлейф серой дорожки. Ей было легко дышать в голубизне Вселенной, как Русалке на дне морского чертога.

С алых уст лилась чарующая песнь на родном языке Жарптицы. Эта сладкая мелодия околдовывала всех, не подозревающих о концерте, земных слушателей.

Их сердца под влиянием музыки находили то вечное удовлетворение, которого так не хватало в шумной мирской жизни. Кажется, что в волшебной папке с нотами для каждого человека была своя композиция, успокаивающая страдающую душу.

Любила бродить по ночному небу
Та, которая приносит
спокойствие людям, заблудившимся в тенях собственного
сознания.

01.11.2011 рік

Я СВОБОДНА

Всего два слова: Я свободна.

И крылья вверх меня несут.

Всего два шага: и сегодня

Все тело цепи вновь не жмут.

Летите в Ад дурные птицы.

С собой возьмите все мечты.

Мне вещий сон ночами снится,

Как я сжигаю те мосты.

И новый путь указан небом.

Открыты двери в мир иной:

«Любви дитя бежит за дедом.

Ребенка смех звучит луной».

09.01.2012 рік

ДЕРЖУ ЗА РУКУ МАЙ

Часы двенадцать бьют.
В душе опять уют.
В окне горит звезда.
И вон бежит вражда.
Цветет весной сирень.
Вдыхать мне жизнь не лень.
Держу за руку май.
Я только с ним – ты знай.
Проигран бой тобой.
Ну что ж. Иди. Не стой.

11.01.2012 рік

ДУМКА

Перша думка: тиша, спокій.
За селом бурчить зима.
І дівчині синьоокій
Не страшна уже п'ятьма.

Друга думка: літо, радість.
Загляда в вікно Воно.
І забуде знову старість,
Що прийти пора давно.

Нова думка: сльози, осінь.
Мчить у даль швидка стріла.

І щоразу неба просинь –
Доторка її крила.

Вічна думка: весни, вірність.
Тепло вітер спогляда.
І чарує серця ніжність.
Час не плине, як вода.

16.02.2012 рік

КУЗНЕЦОВ МИХАЙЛО

ЛЮБОВЬ – ПРЕКРАСНЫЙ ПОВОД К ЖИЗНИ

Любовь – прекрасный повод к жизни,
Огонь в глазах, стучат сердца.
І хай узимку пахнуть вишні
Вдивляючись у світ творця.

Любовь – прекрасный повод к жизни,
Пусть говорят, что зла она.
І кажуть ніби «третий лишній»,
Та все ж він хоче теж тепла.

Любовь – прекрасный повод к жизни,
Пускай Амур и эгоист.
І жертви всі його колишні
Упевнені, що він садист.

Любовь – прекрасный повод к жизни,
Эмоций полон пышный рай.
Нехай узимку пахнуть вишні,
Як любиш, жить не забувай.

СТАРИК

Когда-то было раз, присел старик на лавку.
Устал он, видимо, немножко загрустил,
Достал он сигаретку, зажигалку,
И смачно дым седой кольцом пустил.

И взгляд он свой мне подарил печальный,
И посмотрели ввысь усталые глаза,
И вспомнил он вчерашний день случайно,
И побежала по его щеке слеза...

Ведь вспоминать-то нечего же было,
Печаль и грусть давили на виски.
Все прошлое давно уже застыло,
И в памяти его достаточно тоски.

Он вспомнил все: и похороны сына,
Развод с женой и свой тюремный срок...
Огонь холодной жизни из камина –
Хорошего припомнить он не мог.

Нельзя сказать, что жизнь прожил он плохо,
Профессорскую степень заслужил
Пятнадцать языков он знал – немного,
Ну а своей-то жизнью и не жил.

Он не уснет с женой сегодня ночью,
Наутро не услышит внуков смех,
И не попросит улыбнуться дочку,
И в личной жизни не придет успех.

А ведь могло бы быть все по-другому –
Сидел бы на диване, пил бы теплый чай,

Не слышал бы души глухого стона
А дочери улыбка вознесла бы в рай.

Но наша жизнь сурова к таким людям,
Второго шанса время не дает,
И никогда не будет правосудья
А смерть по одному всех нас зовет.

И слезы старика упали наземь мягко,
Поморщилось лицо в обиде той
Еле поднялся с лавочки бедняга,
Но тут же сел – он одержим судьбой.

Всю жизнь скитался он по злему миру,
Без цели в жизни, без огня в глазах...
Спокойно опустила смерть секиру,
Слово «прощай» лишь было на устах.

Бедняга подарил мне взгляд последний,
И незаметно он закрыл глаза.
И стал еще мрачнее день осенний,
Пустил он свою душу в небеса.

ЧИ ЖИТИ

Гаряче сонце, небо хмарне,
Поля зелені навкруги,
Цвітуть червоні маки гарні,
В повітрі бджоли загули.

І благодать така чарівна,
Що жити проситься душа,
І тихо так шепоче серце:
„Яке прекрасне це життя...”

Багато хто і не цінує
Все те, що має він тепер,
І вічні пошуки тривають
Аж розуміє, що помер.

Скажіть, чи варто ось так жити,
Щоб не відчутти смак життя
Не милуватись, не любити,
І не вдихнути майбуття...

Життя одне і треба жити,
І не казати „ні за що”,
Повітря свіже вільно пити,
Й не жалкувати ні про що.

Я КОГДА-ТО УМРУ

Я когда-то умру, и скажу те слова, умирая,
Что жестокая жизнь обращается в спину ножом.
Принесу я тебе бледно-розовых яблочек из рая,
И оценишь ты все, может сделаешь вывод потом.

Я заставил себя умереть не под крышею теплого дома –
Просто скучно так жить, ведь огонь в моем сердце угас.
И неважно все то, что до этого было знакомо,
И всех ярких эмоций исчерпан мой скудный запас.

Я когда-то умру, или умер уже, я не знаю,
Только памяти дым развевают ветра, не шадя,
Лишь душа улетит, райских яблок отведать пытаюсь,
Ну а тело мое с удовольствием примет земля.

И проблема лишь в том, что врата не откроются снова, –
Не вернусь я домой, с горстью розовых яблок в ответ,
И семья стоит тихо над гробом моим и ни слова
За вратами не скажет седой, полулысый мой дед.

Он не пустит меня в то болото, в котором живу я,
И на просьбу мою, сединой покачает в ответ...
Ибо канет душа моя в темную бездну немую,
И прекрасный увижу я розовый райский рассвет.

ЯКОВЛЕВА ОЛЕКСАНДРА

***

Очі задушених постатей дивляться в ніч.
Там, мов у дзеркалі, сірі, безрадісні будні.
Марево зліплених силою злих протиріч,
Площі порожні й, водночас, до крайнощів людні.

Ти затанцюєш при світлі кульгавий гопад,
Я буду грати на флейті відсутністю пальців,
Злою порожністю марити й бути «ніяк»,
Й очі котити у образі бідних страждальців.

Спраглий до всіх Дев'яти, помирає Митець.
Тягнеться лавровим цвітом до Вічного вістря.
Плаче паяц серед тисяч стверділих сердець,
Хоче співати німий і ковтає повітря.

Час двічі ікс, що тримає загострений пік,
Прісна, замулена, мертва душею епоха.
Той, хто безжалісно Музу за коси волік,
Зве себе майстром, поетом і генієм трохи!

О деградаціє! Владарко юних сердець,
Розуму вічно убогого владная панно!
Плачу тепер, бо тобі покоровся митець
І двадцять перша епоха тепер безталанна?

Вік графоманів. Писаки пустого слівця,
Ні, не поети і, навіть, не душ інженери!

Де ж наш Парнас? Де величя постать Митця,
Скінчився бал. Наших душ спорожніли фужери?..

***

Червоне пасує сірому.
Де попів – криваві знаки.
Кричать, мов вогонь – зітлілому
Асфальтові маки.
Згубилися словом безвісти,
Стулити б долонею рота.
Повзе у шпарину вересня
Осіння гидота.
Банальність, убога ритміка.
Каліка з сумними очима.
Стражденна, мов рух паралітика
Заїжджена рима.
Поети – читати нікого.
Таланти тепер – екзотика.
В душі розкладалась до гіркого
Поетова готика.
У білім боліло болями.
Червоним, у чорнім, зранена,
Стоїть, оповита долями
І зашморгом стягнена.

Тягни, віршомазе ліплений,
Таланту ганебна фікція!
З «нічого» і «ще чогось» зібраний -
Тепер це традиція...
Пасує червоне сірому,
Плетуть поетичність писаки.
Чому ж ми і досі віримо
В асфальтові маки?

ЛЕГЕНДА О БЕЗГОЛОВОМ ВСАДНИКЕ

И менестрель, опустил десницу,
Спешит поведать на слух молвы,
Когда внимают, умолкнув, лица
Легенде Всадника без головы.

«В долине памяти Альве Мано,
На перекрестье Пяти Ветров,
Было поместье графа – тирана,
Аристократа из рода Псов.

Фамильный герб на кровавом фоне,
Эмблема рода – Сангурский Волк.
Их представитель сидел на троне,
И ему имя – Виктор де Дорк.

Однажды графу, в неделю Судей,
Туманной ночью приснился сон.
Свою главу на блестящем блюде
Он видел в стае седых ворон.

С ухмылкой блюдо держала ведьма,
С горящим взглядом бездонных глаз:
«Ты будешь проклят своим бессмертьем
И потеряешь, имев сейчас.

Она предаст тебя в эру Libra,
И обезглавленным будет Волк,
Твоя душа для тебя погибла,
Она теперь лишь моя, де Дорк!»

С тех пор правитель не знал покоя,
Пока не встретил бездонных глаз.
Сей красоты не видала Троя,
Почти Елена, но все ж Элас.

Он позабыл все свои тревоги
И то пророчество, вещей сон.
Лишь к ней вели все его дороги,
Она дурманила, молкнул он...

Слова ласкали, вино пьянило...
В ее объятьях уснул де Дорк...
Та ночь несчастья ему сулила,
Ведь головой расплатился Волк...

С тех пор покоя не знает призрак.
Не годен Смерти , увы – не жив,
Теперь его вековая тризна -
Вороньи крики и голос нив.
И говорят, что он ищет Ведьму,
Ту, что забрала его главу,
Она карает его бессмертьем,
Как Пса, покорного колдовству.
Он появляется здесь ночами,
Порою слышится стук копыт...
Его клинок овивает пламя,
Что адским гневом сильней горит...

***

«А помнишь, Вервольф, как столетье назад,-
Подумай, подумай, ведь только столетье! –
За этот пустой, чуть сияющий взгляд
Готов был отдать я и жизнь и бессмертье!
Но время жестоко, и фатум жесток,
И жизнь все галопом несется куда-то,
И дуло давно уж не смотрит в висок,
А сердце одето в сутану аббата...
Признаться, дружище, каков же глупец!
Предстать против друга на смертной дуэли!

Затмив наш рас судок биеньем сердец,
Вокруг разглядеть ничего не сумели.

Прекрасные локоны, бисерный лоб,
Глаза, как осколки июльского неба,
Слова, словно сахарный сладкий сироп...
Мы им упиваясь, доверились слепо».

«Согласен, Витторио, каюсь за грех,
Мы дружбу свою ей вручили, как жертву.
Она же, ты помнишь, была не из тех,
Кто ждет окончания скучных концертов.

Но веришь, я ей благодарен теперь,
Ведь знаю, что в жизни бесценно и свято.
Любовь мимолётна, а дружба, поверь,
Крепка и дороже страстей или злата».

Ее красота была главным для нас,
И что же теперь, по прошествии века?
Скажу лишь одно в этот сумрачный час,
Что страсть – это главный порок человека!

Но, знаешь, я все-таки искренне рад,
Что другом зову тебя, все неизменно.
Я жив. Да и ты не спускаешься в Ад,
А что ж красота? Как иллюзия, тленна.

Ах, позвольте, миледи, пред Вами упасть на колени,
Поцелуем коснуться изящно-атласной руки...

Но, увы, я лишь призрак теперь, лишь подобие тени.

Вы же – рядом, но в то же мгновение так далеки.

Я – немой наблюдатель, невидим для Вашего взора,

Черт возьми! Как судьба беспощадна и холоден рок!

По ту сторону жизни любить – нету злей приговора,

И, покоя не знавший, Алонс навсегда одинок...

КРЕСТОНОСЕЦ

Для всех времен война была пороком,

А в лицемерии – оплот иных страстей.

Воину Господа присуще быть жестоким,

Когда слепа гнилая алчность королей.

Его клинок – прислужник правды Неба,

Враньем священников и славою гоним.

Он шел на смерть свою, быть может, слепо,

Он шел топить в крови Иерусалим.

И убивал, шепча святое Имя,

Забыв о всех словах Господних, говорил:

«Убийства грех же властен над другими,

А крестоносцев души пастырь уж простил!»

Ты помнишь все, безумный и несчастный,
И лишь, закрыв глаза, все видишь тот же сон:
К тебе идет дитя в одеждах ярко красных,
С глазами тысяч душ, слепых, таких, как Он.

«Придя в наш мирный дом, своей во имя веры,
Ты поднял меч на тех, кто просто хочет жить,
Скажите же теперь, пустые лицемеры,
Нужна ли смерть Тому, Кто завещал любить?»

И в отголосках снов встречаешь те же лица,
Что спросят у тебя: «Зачем ты нас убил?
Во имя лжи святош? Твой грех тяжел, убийца!
И ноша тяжела. Нести не хватит сил!»

Сокрыв свое лицо под серым капюшоном,
Бредет вперед хромой, усталый пилигрим.
Встречая каждый храм, сбивает лоб поклоном,
Огнем своих грехов без усталости гоним...

***

Кричала ночь колокольным звоном,
Слепым огнищем играла пляска,
Страданье Лондона горьким стоном,
На фоне пиршества адских красок.

В ту ночь я встретила ту старуху,
С глазами бездны, что смотрит в душу.
Посмертным голосом мне на ухо,
Она сказала, вгоняя в стужу:

«Пред тысяч взглядов, под камнем века
Ты заключенною будешь стоя.
За грех предавшего человека,
Там будет дом твой, где нет покоя».

Он был прекрасен. Созданье Феба.
В любовных муках сердечно клялся.
И я влюбилась в осколок неба,
Что в тех глазах навсегда остался.

Он мне явился однажды ночью,
Молящим взглядом в меня упился.
В чужих одеждах, порванных в клочья
Отдал мне сверток и тихо скрылся.

Теперь я – узник в стальных оковах.
Священник крестится в свете лунном,
Сулит мне муки священным словом,
Велит казнить меня, как колдунью.

Подняты факелы, будто знамя.
Ужасны муки, жестоки лица.
Сжигают душу сильней, чем пламя
Взоры ликующих глаз убийцы...

«Пред тысяч взглядов, под камнем века
Ты заключенною будешь стоя.
За грех предавшего человека,
Там будет дом твой, где нет покоя».

Проклятье рвется из уст, как птица,
Но гнев проходит, стихает битва.
И я прощаю тебя, убийца.
Мое молчанье.... уйдет... в молитву...

ЗМІСТ

ПАНЬКІВ НАДІЯ	4
А мені б... ..	5
Вірність... ..	5
За мотивами картини Куїнджі «Ніч на Дніпрі»	6
Червоне	7
Хмарочоси... ..	8
І нов тебе немає	9
Особисто в мене	9
Повінь	10
Ти нічого не мусиш крім	11
ОПЛАЧКО МАРК	13
Заборона на крок вперед... ..	14
Ну убей же жизнь во мне... ..	15
Твоя жертва нічого не змінить... ..	16
Не будуй... ..	16
Підійди до мене моя батарея... ..	17
Ось – замок... ..	18
Самотність... ..	20
Граємо в ігри... ..	21
САС АЛЛА	23
Зворотній відлік... ..	24
Не близько і не солодко, не просто... ..	25
Не випадково зустрічаються серця... ..	25
Очей неонових мінлива сталь... ..	26
Прости... Не удержала, не змогла... ..	26
Стоять не трудно... ..	27
Ти заховав мене у тихих снах... ..	28
Такі як ви не жнуть добро з ланів надії... ..	28
ШЕВЧЕНКО ТЕТЯНА	30
Memento mori, memento mori, memento mori!	31
Він	31
Паперовий місяць... ..	32
Суміш із кисню і водню	33
Холодний вітер	34

Тане трояндово	35
Інколи	35
Світло, якого шукала	36
КОВАЛЬЧУК КІРІЛ	38
А небо сьогодні седое	39
Амур	41
Ангел хранитель	44
Дракон	50
Мой ангел	52
Спасите наши души	53
Я помню... ..	64
ЖАБОКРИЦЬКА АЛІНА	67
Мені болить Твоє фіалково... ..	68
Вона любила слухати дорогу	68
Просто жити стало непросто... ..	69
Я життя мою люблю за то... ..	70
Я ненавижу вашу жалість... ..	71
Я не пишу про любов... ..	72
АНДРІЄВСЬКИЙ АНАТОЛІЙ	74
Alea jacta est	75
Королева балу	76
Мені так легко	77
Там де нас нема	78
ПАВЛЮК ВОЛОДИМИР	80
Мій шлях	81
To learn or not to study	81
Я як жар під холодним дощем	82
Мрія	83
Прощай	84
Я змінився чомусь непомітно	84
Це все вона – любов!	85
Ідилія	86
ПОЛІЩУК МАРІЯ	88
В шматочках розбитого життя... ..	89

Картина щастя	90
Примари	96
САМБОРСЬКА МАРГАРИТА	98
Фіалково	99
І не дивуй	100
В повітрі зависли вагони неказаних слів... ..	101
Мій геній	102
У клятих замках	104
І не біда	105
Мата Харі	106
Я буду іншою	107
ДІЖУРКО КАТЕРИНА	108
Захід сонця у кримських горах	109
Сновія	109
Бах	110
Ти вмер	111
Зачакловане коло	112
Та, что приносит спокойствие	112
Я свободна	113
Держу за руку май	114
Думка	114
КУЗНЄЦОВ МИХАЙЛО	116
Любовь – прекрасный повод к жизни	117
Старик	117
Чи жити	119
Я когда-то умру... ..	120
ЯКОВЛЕВА ОЛЕКСАНДРА	123
Очі задушених постатей дивляться в ніч... ..	124
Червоне пасує сірому... ..	125
Легенда о безголовом всаднике	126
А помнишь, Вервольф, как столетье назад... ..	128
Я потерял навек в этом замке, как в черной темнице... ..	130
Крестоносец	131
Кричала ночь колокольным звоном... ..	132

Для нотаток:

Для нотаток:

Літературно-художнє видання

ВІДТІНКИ РЕАЛЬНОСТЕЙ

Поезія непересічних душ

Відповідальний за випуск:

Ніколайчук Г.І.

Комп'ютерна верстка:

Яковлева О.

Оплачко М.

Комп'ютерний макет:

Федорук Л.М.

Технічний редактор:

Капелюх Д.П.

Папір офсет. Формат 60/84 1/16.

Ум. др. арк. 2,33.

Тираж 100. Зам. № 360/2.

*Редакційно-видавничий відділ
Рівненського державного гуманітарного університету
33028, м. Рівне, вул. С. Бандери, 12*